

HELFFUSTER

CURS 2020-21



Especial

Censored

Sant Jordi
2021

Censored

NO



Segona categoria



Il·lustració: Lucas Dòria, 3r ESO C

1r PREMI

Un cicle sense fi

Tot blau i verd,
rius que baixen i muntanyes que puguen,
no ho pots aturar,
és el curs de la vida.

La flor creix, però també mor.
El peix salta, però també s'enfonsa.
L'ocell alça el vol, però també s'ajeu.
És el curs de la vida.

Jo ric, però tu plores.
Tu guanyes, però jo perdo.
Jo caic, però tu t'aixeques.
És el curs de la vida.

El lleó rugeix, és el rei,
un tret espanta el ocells,
çau el lleó i s'alça l'home.
És el curs de la vida.

Lola Fresneda Ràfols

3r ESO B

2n PREMI

Mons padrins

Gaudeixo d'aquests moments,
d'aquestes estones,
d'aquestes persones
i gaudeixo del menjar de la meva àvia.

Ningú com ells m'havia demostrat mai
tanta vàlua i tant coratge,
sempre treballant i esforçant-se;
si sabéssiu com me'ls estimo jo!

Mons padrins m'esperen quan baixo del bus
i quan marxem de vacances cap al poble;
vull passar més temps amb ells,
enyor sento al meu cor.

És bonic saber que mai et voldran fer mal
i, com perles en lloc d'ulls,
cansats de tota una vida passada,
no es queixen, no ploren per bestieses.

Sabent que el món és perillós
—ai, malaurat dolor!—,
que molta gent és dolenta,
ens ajuden i protegeixen dia a dia.

Perquè ens estimen.

Sara Rico

3r ESO C

Tercera categoria

Il·lustració: Pri Yond, 1r ESO B



2n PREMI

La nostra societat

Una societat plena de cinisme,
carregada de falsos somriures i d'hipocresia.
Una societat encallada en l'egoisme,
la competència i l'avarícia.

Una societat que no és capaç d'avançar
ni d'anar més enllà de la superfície.
Una societat on ser tu mateix té poc valor
i fingir ser qui no ets et farà d'or.

Una societat on ser lliure
no sembla ser una possibilitat
i en la qual ens costa tant trobar
allò que en diem felicitat.

Una societat en què tothom aparenta
però ningú no és.
Una societat superficial,
saturada de tants prejudicis
i de tan poca gent real.

Una societat que no canvia,
a qui no agrada aquesta malaltia.
Una societat que s'oblida de viure i de somriure.
Una societat malalta, que hem de guarir.

Soraya Peralba Martínez

2n BAT B

1r PREMI

Efímer

Et vull,
però et vull a tu.
No vull tenir-te,
només estimar-te.

Vull besar cada centímetre del teu cos
fins que hagi comptat totes les teves pigues
almenys cent vegades,
incloent-hi la petiteta que tens entre els pits.

Et vull, sí,
però no vull tenir-te.
Només vull que estiguis aquí
demà i els dies següents.

No et demano que ens casem.
Però si vols fer-te vella amb mi,
en una muntanya maca,
consumint herbetes que ens facin oblidar els dolors,
m'hi apunto.

T'estimo.
Potser com mai no he estimat ningú.
Però que no et faci por,
ho dic perquè ho sàpigues, no et demano res.

No vull que siguis meva,
perquè tu no ets ni seràs mai de ningú.
Només vull que, sent lliure,
escullis tenir-me al teu costat.

Perquè ho vull tot amb tu.
Perquè no vull res més.
Sense títols ni lligams,
només vull que ens estimem.

Verónica Lozada Pérez

2n BAT A

Segona categoria



Il·lustració: Gabriel Nieto Chavarry, 1r ESO A

1r PREMI

El árbol

Era un bello árbol
 en medio de un campo,
 en sus ramas reposaban
 hojas y flores
 de muy lindos colores.
 Una tarde de verano,
 mientras el sol se ponía,
 una hoja y una flor junto a la brisa se movían.
 Querían estar juntas
 pero algo se lo impedía,
 y es que poco a poco ellas dos morían.
 El tiempo pasaba, seguían igual,
 desde la distancia se miraban
 deseando algún día poderse abrazar.
 La flor se convirtió en fruto
 y la hoja se secó y del árbol cayó,
 y aquel amor que se tenían
 simplemente desapareció.
 Pero los pájaros que sobrevolaban aquella zona
 aún cuentan su historia,
 para que de aquel amor imposible
 aún tengan memoria
 y así no se vayan a olvidar
 de que, a pesar de las circunstancias,
 siempre se puede amar.

Karen Sofía Torres 3r ESO C

2n PREMI

Mis buenos vecinos

Mi amigo Juan,
 el que vive en el quinto,
 es un gran galán,
 él es muy distinto.

Su gato salta la valla
 y entra en mi jardín.
 Vivimos cerca de la playa,
 la playa del Mallorquín.

Nos invita a cenar,
 es buen anfitrión.
 Nos pone a brindar
 y a asar un chuletón.

Martina es su mujer,
 brillante enfermera;
 no tarda en ofrecer
 un plato de ternera.

Jugamos a juegos de mesa,
 salimos a pasear;
 hasta que la tarde no cesa
 no paramos de hablar.

Tenemos unos vecinos
 geniales e interesantes;
 unos buenos amigos,
 valiosos como diamantes.

Sara Rico 3r ESO C

Tercera categoria



Il·lustració: Gabriel Nieto Chavarry, 1r ESO A

1r PREMI

Soneto a la nada

Nada, qué gran oxímoron, es palabra llena,
 rebotante de significado; está presente
 siempre, agazapada en el fondo de nuestra mente.
 Irremediable carencia, ata como cadena.

A su vez falsa proforma léxica, una escena
 oculta que disimula la pena latente.
 Cuando, al responder a qué sucede, muy prudente
 esconde la verdad y la deja en cuarentena.

Nada, cuántas riñas sometidas, reducidas
 a la inexistencia por la gracia de un sonido
 vacío. Ni una frase amarga, ni palabras ácidas.

Palabra hasta capaz de condenar al olvido
 gozosos recuerdos o pesadillas pasadas,
 necesaria y temible para el pobre Cupido.

Guillem Ripoll i Salvador

2n BAT B

2n PREMI

(T) Quiero

A veces no sé qué hacer,
 no sé qué pensar
 ni qué decir.

Pero lo que sí sé es que quiero estar
 en tu vida,
 en tus momentos buenos
 y, más aún, en los malos.

Quiero que me des los buenos días,
 día sí y día también.
 Quiero que al verte
 se me escape esa sonrisa que no puedo disimular.

Quiero ver cómo te haces grande,
 cómo consigues los sueños que más deseas
 y cómo te equivocas y vuelves a levantarte.

Quiero ser yo la que te dé la mano para que puedas
 levantarte,
 quiero ser yo a la que vayas corriendo cuando algo
 bueno te pase.

Quiero que me escuches,
 que me abracés,
 que me beses
 y que me hagas reír.

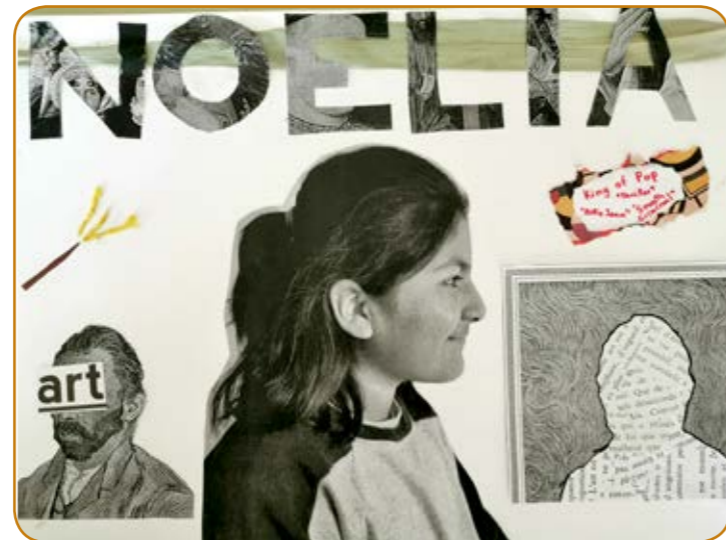
Quiero,
 quiero
 y quiero

que me quieras para siempre.

Núria Martínez Gálvez

2n BAT B

Tercera categoria



3r PREMI

Ahí estaba yo

Le di de comer,
lo vestí y le compré el boleto
sin regreso,
ya en la estación.
A medida que partía el tren
lo vi asomarse a la ventanilla:
sus cándidos luceros eran dos ciudades
ennegrecidas por los celajes.
«¡No me quiero ir!», gritó.
«Deja que me quede», dijo.
«¡No!», contesté.
«No me sirves tal cual eres: un crédulo.»
«¿Puedo volver?»,
alcancé a oír.
El tren ya estaba lejos
y los nubarrones ahora
oscurecían la ciudad.
«Si has de volver, deja de ser un ingenuo»,
quise bramar, pero no lo hice.
Ahí estaba yo,
en la estación,
diciendo adiós a mi corazón,
desamparado a su suerte.
Yo, que solo sabía escribirle al amor
aunque este me fuera a esquivar,
ahora pretendía escribirle a la vida
y al olvido.
Ahí estaba yo.
Unas gotas de lágrimas lograron escapar
de mi rostro adusto.

Jhasmin Nina

2n BAT B

VIDEOLITS de 4t



Dits
de Gabriel Ferrater



Primer de novembre
d'Anna Montero



Som tantíssimes
de Joana Abrines



Els verbs de la jugada
de David Jou



Qui era
de Gemma Gorga



133 km
de Paula S. Piedad



No et puc dir res
de Laia Noguera

A l'assignatura de llengua catalana, amb motiu de la Diada, l'alumnat de quart d'ESO ha fet videolits. Els videolits són vídeos de curta durada articulats a partir d'un poema. Han sortit creacions molt originals! Podeu veure-les llegint aquests codis QR, que estan penjats a l'escala de l'institut.

- Alba Loré i Lucía Núñez, 4t ESO C: «Qui era», de Gemma Gorga.
- Rodrigo Pinedo i Gerard Graus, 4t ESO B: «Els verbs de la jugada», de David Jou.
- Àlex Lorenzo i Wael Zerrouk, 4t ESO A: «Primer de novembre», d'Anna Montero.
- Ona Gisbert i Ainhoa Muñoz, 4t ESO C: «Som tantíssimes», de Joana Abrines.
- Khady Seck i Lidia Rubio, 4t ESO A: «No et puc dir res», de Laia Noguera.
- Milena Suárez, Daniela Vidal i Ariana Mendivil, 4t ESO B: «Dits», de Gabriel Ferrater.

1r PREMI

Què és la felicitat?

Vet aquí que una vegada hi havia tres nois d'un poble que anaven passejant pel bosc. De sobte, es van trobar amb una font vella, molt descuidada. A continuació, un dels nois va proposar la idea següent als seus amics:
—Ei! I si restaurem la font? Jo crec que seria una bona idea, ja que tothom podria beure d'aquesta font, incloent-hi animals —va dir un d'ells.

Als seus amics els va semblar una molt bona idea. Un cop decidit que havien de restaurar la font, els tres nois es van repartir la feina. Un dels nois portaria una pala per retirar la terra, la molta i la sorra que hi havia al voltant de la font. Els altres dos amics havien de netejar les canonades de la font, on hi havia de tot, com per exemple pols, terra, animals, etc.

Després d'hores i hores treballant de valent, els tres nois van acabar destrossats, però en veure el resultat van quedar molt contents i se'ls va treure el cansament del cos. De sobte, una noia rossa va venir d'entre els arbres i va preguntar als nois:
—Puc beure aigua de la font, nois?
—És clar que sí —van exclamar els nois.
—Per això l'hem restaurat, perquè els animals i els éssers humans hi puguin beure aigua —van dir tots tres al mateix temps.

Després d'acabar de beure aigua la noia va afegir:
—M'omple el cos de felicitat saber que hi ha gent com vosaltres, que fa coses per ajudar als altres.

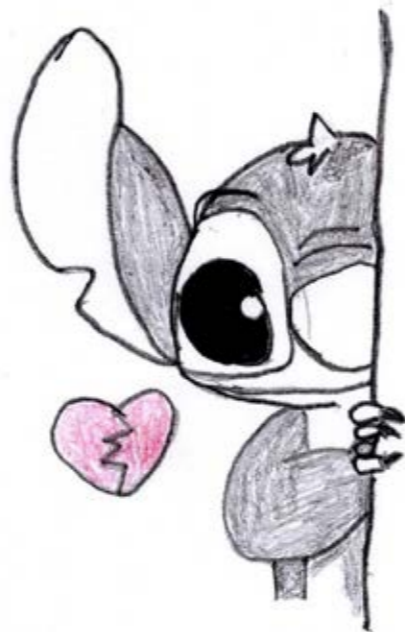
Quan la noia se'n anava, un dels nois va preguntar:
—I que és la felicitat? Ens ho podries dir?
—D'aquí a deu anys, torneu a aquest lloc, i si en aquell moment encara no sabeu què és la felicitat, aleshores us ho diré —va contestar la noia.

Després de respondre, la noia va desaparèixer.

A continuació, els tres nois es van mirar als ulls, i es van dir:
—Hem d'investigar més sobre la felicitat.
—Sí, jo aniré cap al nord per buscar el significat de la felicitat —va manifestar un dels nois.
—Sí, jo aniré cap al sud per investigar sobre la felicitat —va afegir el tercer noi.
—I tu? Tu què faràs en aquests deu anys? —van preguntar els dos nois al tercer.
—Jo em quedaré aquí, en el poble —va contestar.
—Bé, doncs ens veiem d'aquí a deu anys —es van dir els nois.

Deu anys després, els tres nois es van agrupar on deu anys abans ho havien promès.

Il·lustració: Priyanci Parekh, 1r ESO B



—I vosaltres què heu fet en aquests deu anys? —va preguntar el jove que s'havia quedat en el poble.

—Doncs jo he anat a una gran ciutat i m'he llicenciat en medicina. També m'he fet bomber i, finalment, m'he fet metge. I sabeu què? He descobert el que és la felicitat per a mi. Definitivament, veure les cares i els ulls de les persones que he salvat de la mort ha sigut el que m'ha fet més feliç, més encara que ser milionari —va contestar un dels joves, que tenia una barba molt espessa.
—Doncs jo m'he fet veterinari, i el fet de curar i salvar vides d'animals també m'ha fet molt feliç —va expressar l'altre jove.

—I tu? Tu què has fet en aquests deu anys? —van preguntar els dos joves al jove que s'havia quedat en el poble.
—Doncs jo he cultivat cereals i verdures, i he ajudat molta gent pobra. El simple fet d'haver ajudat gent que no tenia gaires diners m'ha fet molt feliç aquests últims anys —va contestar el jove.

I els tres joves van continuar parlant sobre les seves històries d'aquells últims deu anys, fins que es van adonar que la noia amb el cabell ros no havia vingut.
—Per cert, i la noia rossa? No ha vingut? —es van preguntar els joves.

—Així que ja heu descobert el que vol dir felicitat, eh? —va dir una veu molt maca, la de la noia rossa, que no havia canviat res, no havia crescut ni li havien sortit arrugues—. Us he escoltat tota aquesta estona, i em sento contenta que hàgiu trobat el que és la felicitat per vosaltres —va dir la noia.

Després d'aquest discurs curt, la noia va desaparèixer, de manera misteriosa i silenciosament, tal com havia arribat a aquella font, i se'n va anar tal com hi havia arribat feia deu anys.
—Així que això és la felicitat...

Hengzhi Wu

2n ESO B

Il·lustració: Lucas Dòria, 3r ESO C



2n PREMI

L'amic

Tot va començar l'any 1990. Un jove anomenat John, de nou anys, vivia en un petit poble al nord de Noruega. Ell tenia dos germans i tres germanes, però de tots, ell era el més petit. Mai podia ajudar a casa, ja que era massa petit, i s'avorria molt. Llavors demanava als seus germans de jugar amb ell, però ells sempre deien el mateix, que eren massa grans per a jugar a jocs de nens petits. Així que un dia, en John va decidir anar al bosc a passar l'estona. Un cop allà, va conèixer en Wod, un ésser una mica estrany. Era així: un nen de la seva edat, però estava fet o semblava un arbre que podia fer créixer les seves articulacions, portava un barret negre, no tenia nas, però sí que tenia uns ulls molt grans i una boca vermellosa. Tampoc portava roba, era molt alt i prim, i vivia sol, era una mica tímid i solia estar trist tot el temps. Passaven cada tarda junts al bosc i a l'hora de sopar en John tornava molt content a casa. Llavors, un dia, els seus germans li van preguntar per què estava tan feliç, a la qual cosa ell va respondre que havia passat la tarda amb el seu millor amic, però com els seus germans eren una mica tafaners, van voler coneixe'l i en John els va dir que demà el podrien acompanyar.

L'endemà després de tornar de l'escola, va menjar de pressa i es va

emportar els seus germans amb ell al bosc. Quan van arribar, en John es va posar a parlar amb en Wod i li va presentar els seus germans. De cop i volta, hi va haver un silenci molt incòmode; llavors, en John es va girar i va veure que els seus germans estaven una mica sorpresos, ja que no podien veure amb qui estava parlant el seu germà petit —només el podia veure en John—. Després d'una estona els seus germans se'n van anar i es van quedar en John i en Wod jugant i parlant com cada tarda.

A l'hora de sopar, en John va tornar a casa i quan va entrar al menjador es va trobar tota la seva família asseguda al voltant de la taula. Ell es va asseure en el seu lloc i va esperar que parlessin. Immediatament, van preguntar-li sobre en Wod i en John va respondre totes les preguntes, però no el van creure. Llavors, en John, enfadat, se'n va anar a la seva habitació, va tancar la porta i es va estirar al llit mirant cap al sostre. Segons després va girar el cap i va veure una llibreta. Se la va quedar mirant una estona i després va començar a pensar: «Si no el poden veure a la vida real, potser amb un dibuix sí que podrien», i així ho va fer.

Dibuixava en Wod en totes les estones lliures que tenia, però no era suficient

per a ell i va començar a deixar d'atendre a classe només per dibuixar en Wod. Paral·lelament, va penjar els seus dibuixos a la seva habitació, perquè quan entrés algú pogués veure com era el seu amic. Ara ja l'única cosa que dibuixava era en Wod i així va ser durant setmanes. Fins que un dia, ell estava a classe i una professora va veure els seus dibuixos i, sorpresa pel que va veure, va preguntar-li a qui dibuixava, i en John va respondre el mateix de sempre. Moments després, la professora va demanar el seu permís per quedar-se un dels dibuixos i en John va acceptar. A part, la professora va presentar el dibuix a un concurs, el qual va guanyar.

Mesos després els pares d'en John van rebre una trucada. Era d'una empresa d'art, els van dir que volien contractar en John per a una exposició en un museu molt famós. Els pares, evidentment, hi van accedir.

Després que en John acabés aquella exposició —van passar anys—, va ser reconegut mundialment pels quadres del seu amic Wod, l'única cosa que només ell podia veure.

María Díaz Luna

2n ESO A

Segona categoria

1r PREMI

El judici trucat

A cada passa que feia m'anava mullant més les sabates, estava plovent a bots i barrals i arribava més tard del normal. Anava tan de pressa que amb prou feines pensava a esquivar la gent del carrer, em faltaven com a mínim tres carrers per arribar al jutjat. Mentre anava pujant les escales ja anava traient els papers, i en obrir la porta tothom es va aixecar.

—Que comenci el judici.

—No m'he presentat, em dic Jessica Parker i soc una de les advocades més importants de Nova York. Avui presentem el cas d'en Barney, acusat d'assassinat de tres policies i la seva dona Maddison.

Hi havia molta gent, resulta que era un home amb molta fama, molts amics, o això semblava. Jo podia notar que el jutge estava enfadat, resulta que en Barney no s'havia presentat. Se sentien uns murmuris de fons, fins que a la senyoria se li va acabar la paciència i va decidir ajornar el judici. Em vaig quedar estranyada, vaig decidir anar a veure'l i en sortir me'l vaig trobar entre la gent, mig camuflat.

—Senyora Parker!

Em vaig moure discretament cap a ell i li vaig preguntar de forma histèrica: —Què fa? Per què no s'ha presentat?

De sobte uns policies es van girar. Ens miraven amb cara de confusió, però, per sort, no es van dignar a acostar-se. Mentrestant em va explicar la raó per la qual no volia ser jutjat, i és que resulta que era una trampa. D'una banda jo pensava que estava paranoic, però per l'altra l'havia de creure.

Resulta que la seva dona i els policies ho havien organitzat tot, però, aleshores, per què ho havien fet, per què el volien acusar?

Em suplicava que l'ajudés, que truqués un detectiu, que confiés en ell.

M'agraden els misteris, ell estava una mica desesperat, així que... què hi podia perdre?

El vaig agafar pel braç i me'l vaig emportar cap a l'estació de bus més propera i fins al famós barri de Queens, on vivia en Thomas, un amic meu que era detectiu.

En arribar-hi, li vaig trucar per saber si estava ocupat i ens va deixar pujar a casa seva.

Li vam explicar el problema i ell, tot emocionat, va acceptar a ajudar-nos. —Primer necessitem investigar l'escena del crim —va dir amb coratge. Així que vam anar cap allà i es va posar a investigar.

Quan vam arribar a l'apartament tot semblava normal, tot estava en ordre. Després d'estar una bona hora buscant per tota la casa, en Barney va trobar una bona pista: el pom de la porta estava tort.

Resulta que darrere la porta hi havia una gorra, una de policia, òbviament. Dins de la gorra hi havia una etiqueta amb el nom d'«Agent Rogers», que era un dels policies morts, però entre les capes de tela notava alguna cosa estranya, com... Una fotografia?

En Thomas va decidir estripar la tela. Tenia tanta curiositat per veure la imatge que no s'ho va pensar dos cops.

Era una fotografia de la Maddison amb els dos policies, però semblava vella, com de feia vint anys. En aixecar la vista vam trobar una clau damunt d'un moble, com si fos planejat. Justament era la clau d'aquell moble. Quina casualitat, no?

Evidentment, el vam haver d'obrir, i l'única cosa que hi vam trobar eren diaris. Ens vam desanimar una mica, però el que hi havia escrit era una autèntica joia. Resulta que la Maddison havia estat arrestada l'any 1999 per falsificació d'identitat, assassinat i robatori.

Mentre va començar a adonar-se de totes les coses dubtoses que feia la seva dona, en Thomas va investigar amb el seu portàtil. Resulta que aquells tres eren un grup de bandolers als quals anomenaven Les Tres Armes. En Thomas ens va llegir un fragment d'una web que deia: «l un cop més ,Les Tres Armes van a judici per falsificar la seva identitat després d'un pla de més de sis anys, segons el qual dos dels membres deien ser bombers, i l'altre, una noia, estava a punt d'estafar un pobre home casant-se amb ell.»

En Barney es va quedar bocabadat, sense paraules. Es va formar un immens

silenci fins que li vaig preguntar: —Barney, quants anys portes casat amb la teva dona?

Em va mirar amb una cara de gos abandonat i va dir: —Dos.

Ens va caure la tarda a sobre i ja es feia massa tard. Vam agafar totes les proves que teníem i vam continuar a casa meva fins tard.

Ens faltava una cosa. Per què acusar-lo a ell?

—Es veu que l'última vegada es van escapar falsificant les seves morts.

Ja està, les nostres cares no podien estar més pàl·lides, no hi havia parau-les pel que acabàvem d'esbrinar.

Però aleshores, per què volien que ho sabéssim? —Fama—va dir el Thomas—així és com es fan més grans.

Estàvem tan sorpresos, tan cansats, que no vam ni voler saber res.

El dia del jutjat, en el mateix moment que el jutge va tornar a donar l'ordre de començar, em vaig alçar i vaig dir:

—Senyoria, escolti'm el que haig de dir. Aquest home és tan innocent com tots els que estan en aquesta sala, i és que resulta que la seva dona li ha fet una emboscada. Estava tot planejat.

El jutge, tot confós, demanava explicacions, així que li vaig argumentar: —Veurà, resulta que els «difunts» policies eren amics de la senyora Maddison, tots tres formen part d'una espècie de grup anomenat Les Tres Armes i es dediquen a fer danys psicològics a la gent a base d'encapritxar-se amb una persona i després fingir la seva pròpia mort i així inculpar la víctima.

El jutge no sabia si creure el que deien o esclatar amb preguntes per fer-nos raonar.

—Si és cert el que dieu, esteu insistint que segueixen vius?

Vaig assentir amb el cap tristament i, de cop, el jutge va tancar la sessió amb un cop de martell.

Silenci.

Alba Loré Amigó

4t ESO C

3r PREMI

Meber

Soc a l'any 2047. A causa del canvi climàtic i les conseqüències que ha tingut sobre la Terra, la NASA portava molts anys buscant altres planetes on poder viure. La NASA havia investigat molt sobre els planetes més propers a la Terra buscant condicions per poder viure, sense gaire èxit.

El projecte Meber havia localitzat un planeta llunyà on semblava que hi havia condicions per poder viure: existència d'aigua, temperatures adequades i oxigen per respirar. Aquest planeta s'havia batejat amb el nom del projecte: Meber. Es trobava a anys llum de nosaltres, però ja disposàvem de les naus que ens permetien viatjar a la velocitat de la llum.

S'havia preparat una expedició que trigaria un parell d'anys a arribar-hi. Vaig pensar que seria una bona idea apuntar-m'hi com a voluntari, perquè havíem de trobar altres llocs per viure lluny de la Terra.

Recordo que estava molt nerviós el dia que van donar la sortida. En el viatge m'acompanyaven 4 persones més. Viatjàvem el pilot, el copilot, un mecànic aeroespacial i 2 biòlegs, un dels quals era jo. El coet va enlairar-se ràpidament. Miràvem per la finestra i veïem com la terra es feia petita poc a poc. Cada vegada entràvem més en l'obscuritat de l'espai.

Portàvem molts mesos enmig d'aquella foscor, havíem sobreviscut a pluges de meteorits, a moltes avaries i, fins i tot, ens havíem creuat amb algun cometa. Tot i que teníem contacte diari amb l'estació espacial, estàvem molt cansats i no estàvem segurs d'arribar enlloc. Havíem de continuar o fer mitja volta, ja que ens faltaria combustible i menjar. La decisió va ser difícil, però vam continuar amb la nostra idea de trobar aquell planeta. Ja havien passat més de dos anys des de l'inici del viatge i semblàvem perduts a l'espai i destinats a morir. Quan ja no teníem esperances, vam retrobar el camí cap a Meber. Semblava un miracle, però ja érem a prop d'arribar-hi.

A mesura que entràvem a la seva atmosfera rebíem la llum del planeta i semblava com si hi hagués vida. Vam poder veure una mena de construccions prefabricades i amb panells solars.

Després de l'aterratge vam sortir de la nau i vam agafar les unitats de transport per apropar-nos-hi. Quan estàvem molt a prop, uns camps electromagnètics no ens deixaven avançar i els vehicles es van aturar. Van aparèixer de sobte uns individus armats semblants a nosaltres. Ens van fer baixar dels vehicles mentre ens apuntaven amb aquelles armes. Volien saber com havíem arribat fins allà i quines intencions portàvem.

Els també havien fugit d'un altre planeta que havia quedat desertitzat. Era una comunitat de més de 5.000 persones que vivia allà des de feia més de 10 anys. Vivien del cultiu del terreny, de la investigació científica i tenien molta cura de protegir el planeta. Tots s'ajudaven per sobreviure i es respectaven, i per davant de tot ens van dir que no volien haver de marxar d'allà.

Des del començament, els meus companys i jo vam tenir clar que ens quedàvem a formar part d'aquella comunitat. Aquí hem format les nostres famílies i mantenim el contacte amb la Terra, i sabem que algun dia pot arribar algú més en cerca d'aquest refugi.

Sergio Rubio

1r ESO A



Il·lustració: Lucas Dòria, 3r ESO C

2n PREMI



Il·lustració: Sara Hierro Prieto, 1r ESO B

El llimoner

Vaig sortir a buscar el meu mocador blau; l'havia deixat a sota del llimoner, al costat del meu llibre. Des de les branques del llimoner es podia veure tot el meu poble, les petites cases, els camps... i, és clar, el castell de la família Trawleney, la família que durant segles ha governat el meu poble, no se sap per què però ho fan. La veritat, no soc gaire partidària que hi hagi governants, són una família molt rigorosa, sempre hem de seguir les normes que van imposar ells.

L'Amber, la reina del castell, és una dona rígida i sense escrúpols. Fa dues setmanes va matar una cabra que s'havia escapat de la casa dels Hublers, una família molt humil que es dedica a vendre menjar. L'Amadeu, el pare de la família, és un home valent, però pervers; és millor no saber les coses que ha fet. I després hi ha els seus fills i la seva filla; surten molt poc del castell, però, pel que es comenta al poble i el que jo he vist, els dos bessons, el Gabriel i el Félix, són dos nois molt seriosos i mai trenquen les normes. Però, per l'altra banda hi ha l'Helena, una noia de la meua edat, amb els cabells llargs, negres i rinxolats. Ella és el contrari a tota la seva família. L'havia vist sortir del castell a la nit, quan tothom estava dormint i jo era al meu llimoner, llegint.

—Ona! —vaig sentir que cridava la meua mare des de dintre de casa.
—Sí, mare? —vaig entrar amb el mocador i el llibre a la mà.
—Has de baixar al poble, m'he oblidat de comprar el llevat.
—Està bé, però pararé una estona a beure aigua de la font. Ens veiem després —vaig dir sortint de casa.
Vaig baixar el pendent de casa corrents i, en un tres i no res, vaig arribar al poble. A la plaça hi havia molta gent esvalotada, però no hi vaig donar importància. Vaig entrar al forn i vaig sortir-ne amb un sac de llevat. Estava arribant a la font de la plaça quan vaig sentir el soroll de gent corrents. Vaig girar-me i vaig veure com venien cap a mi un grup de nois que sempre es burlaven de mi. Vaig voler sortir corrents, però ja no hi havia temps. Es va apropar a mi el primer de tots; tenia cinc anys més que jo, era el més gran i gras, el Damián.
—Mira qui tenim aquí... —va dir, tirant el sac del llevat a terra. Tot el llevat va caure i vaig pensar en l'esbroncada que em clavarà la mare.
—... És la noia més llesta de la classe, i de tot el poble. Va agafar el meu llibre, que, com una idiota, jo m'havia emportat de casa. Per què no l'havia deixat?
—Us diré una cosa, nois... —es va dirigir cap als seus amics—, és molt llesta, però molt maldestra. I el va tirar. El va tirar a la font. El meu llibre. El meu petit tresor, que havia trigat mesos a poder comprar, ara estava al fons de la font. Vaig córrer a agafar-lo, però la tinta de les pàgines ja era gairebé il·legible. Vaig sentir com els meus ulls s'omplien de llàgrimes i em vaig girar, deixant el llibre a terra.
—Com ho has pogut fer? —vaig cridar-li al Damián—. Ets... ets... menyspreable! —li vaig cridar.

Va caminar cap a mi tranquil·lament, tot el seu grup el va seguir.
—Gràcies —va dir quan va estar davant meu. Després va passar pel meu costat i em va donar un cop, vaig perdre l'equilibri i vaig caure.
Llavors, la gent que fins aleshores havia estat veient la baralla que havíem tingut va començar a parlar i vaig veure l'Helena, la filla dels Trawleney. Es va apropar a mi em va donar la mà i em vaig aixecar.
—Gràcies —no sabia què dir.
—De res —em va somriure—. Em feu vergonya... —Ja no es dirigia a mi, ara mirava el Damián i al seu grupet de sequaços—. Feu pena, marxeu.
La cara dels que feia un minut no paraven de riure ara era trista i semblava que tinguessin... Por? Van marxar de la plaça amb la cua entre les cames.
—Ara tens el vestit brut, ho sento.
Vaig mirar el meu vestit verd i blanc, ara ja no tenia aquells colors.
—Merda, agafa el llibre.
El vaig agafar, no sabia què passava, però no podia pensar, estava incrèdula.
—Corre!
L'Helena em va agafar de la mà i vam començar a córrer.
—Ets una Rhawad, no?
—Sí. —Era el meu cognom.
—Que passa, per què correm? Tu què hi fas, aquí? Per què...
—no hi va haver temps d'acabar la pregunta.
—Les preguntes després, ara anem a casa teua, m'estan perseguint.
I vam seguir corrent. En dos minuts vam ser a casa meua.
—Puja! —li vaig dir, pujant al llimoner, on ens tapaven les fulles.
—Ostres, és preciós —va dir en arribar a dalt, apartant unes branques per poder veure les vistes.
—Sí, ho és —vaig fer una pausa per assimilar la situació.
—Què acaba de passar?
—M'he escapat de casa. Saps qui soc, oi?
En aquell moment vaig veure que duia una bossa que semblava plena de roba.
—Sí, és clar. La pregunta és: com saps tu qui soc jo?
—Tinc molt temps lliure —em va contestar—. Ho sento pel llibre, semblava important per a tu.
—Sí... —vaig recordar que el meu llibre ara només era paper mullat—. Era el meu llibre preferit, no és important, ja l'havia llegit —vaig contestar-li.
No volia parlar d'allò perquè acabaria plorant. Era l'únic llibre que era meu de veritat... No de la biblioteca, no de l'escola, era meu.
—També sento haver-te fet passar aquest tràngol.
—No és res, sempre acabo sortint corrents de la plaça —vaig riure. Era millor prendre-s'ho amb humor. Ella també va riure.

Il·lustracions: Creació col·lectiva, 4t ESO



—T'entenc, jo sempre m'escapoleixo de casa meua.
—Ho sé —vaig dir entre riures. Em va mirar. Ja l'havia cagat.— Vull dir... que... Mira, la veritat. Surto moltes nits aquí a llegir i sovint et veig escapant-te del castell.
—No sabia que tenia una admiradora —va dir-me somrient. Crec que em vaig ruboritzar.
—Ostres! La mare! —vaig recordar, i vaig començar a baixar del llimoner—. He de dir-li que he arribat, si no, es preocuparà.
—És clar, vols... que ens veiem un altre dia?
La vaig mirar als ulls, eren molt negres.
—És clar, sempre que vulguis, al llimoner. Espera! On aniràs?
—li vaig dir girant-me.
—Tinc diferents opcions.
Es va girar i va marxar.
La mare em va perdonar perquè sabia que no havia sigut culpa meua. I em va prometre que compraríem el llibre d'una manera o altra.
Durant dues setmanes l'Helena va estar venint al llimoner cada nit. S'havia quedat a una taverna del poble i sortia i entrava per una finestra cada nit, perquè ningú s'adonés que era allà dintre. Vam parlar de les nostres vides i de com era casa nostra. Erem ben diferents en moltes coses i iguals en altres. Ella passava els dies a l'habitació dormint i estudiant, i jo a l'escola i ajudant a casa. A les nits ella sortia a córrer i a veure la natura, jo sortia a llegir al llimoner.
—Tens uns ulls preciosos —em va dir una nit mentre menjàvem unes galetes que havia tret de la cuina.
—A mi no m'agraden, són marrons.
Eren iguals que el meu cabell. No tenien res d'especial.
—Jo crec que ets preciosa.
I jo crec que en aquell moment jo era un tomàquet a punt per collir. Era hora que ella marxés, i quan vaig començar a baixar de l'arbre em va fer un petó i va marxar. Em vaig quedar allà plantada, el cor m'anava a mil per hora. Durant dies i dies vaig sortir a veure si ella havia arribat al llimoner, però mai tornava. Un dia, vaig rebre una carta. Només posava que era per a mi.

Els meus pares m'han trobat. Em vigilan constantment. Prometo que trobaré la manera de veure'ns. T'estimo.

Em va fer mal, molt de mal. Pensava que s'havia cansat de mi, però... què era pitjor? Que ara estigués tancada a casa seva per culpa meua? O que s'hagués oblidat de mi? No podia pensar i vaig sortir a fora. Vaig pujar al llimoner i vaig mirar el castell Trawleney. En el fons, sabia que l'Helena també estava mirant el llimoner.

Ainhoa Herreros

3r ESO B

3r PREMI

Fugint de la meua infància

Em dic Saha, tinc quaranta-tres anys i visc a la ciutat de Barcelona. Vaig néixer a l'Iran, un país on hi havia guerres.

La meua infància i la meua joventut van ser molt dures. Quan tenia només tres anys va esclatar el conflicte amb l'Iraq, que es va allargar gairebé vuit anys. El país veí va començar a envair territoris, tractant d'apropiar-se de les zones riques en petroli. L'únic que recordo de la meua vida a l'Iran va ser quan la meua mare i jo vam haver de pujar a un vaixell i el meu pare es va quedar, amb els Guardians de la Revolució, per defensar el país. A partir d'aquell moment, ja no he tornat a saber res del meu pare.

Aquell vaixell anava ple de gent i després d'uns dies vàrem arribar a un nou país. Allà, tot just arribar, es van apropar uns homes a parlar amb la mare, que es va posar molt trista i plorava. Em va fer una forta abraçada i aquells homes se'm van emportar. Quan em vaig girar cap enrere, vaig veure que el vaixell on hi havia la meua mare començava a moure's i cada cop s'allunyava més. Tampoc n'he sabut res més fins ara. Després vaig viatjar moltes hores en autocar fins a arribar a un centre d'estrangers per a menors d'edat no acompanyats (MENA).

Al centre vaig fer molts amics. Tots explicaven històries de com hi havien arribat. Hi havia persones amb històries semblants a la meua. Ningú sabia on podien estar els seus pares o què podien estar fent. Quan vaig fer setze anys, em van començar a deixar sortir del centre. Quan anaves pel carrer la gent et mirava malament i se sentien veus que deien: «Vigila, que venen els MENA!». Això no m'agradava sentir-ho, ja que semblava que fossim diferents d'ells. Com que cap família volia acollir-me, quan vaig fer divuit anys em vaig haver de buscar la vida, perquè ja no podia seguir més temps en el centre. El primer que vaig fer va ser buscar un habitatge i una feina. L'habitatge va ser fàcil de trobar-lo, però la feina va ser molt complicat, perquè em van rebutjar a tot arreu.

Davant d'aquella situació, vaig tornar al centre molt trista, en cerca d'ajuda per aconseguir una feina. El centre me'n va oferir una i jo la vaig acceptar. Vaig començar a treballar acompanyant els nens immigrants d'altres països a entendre el que estava passant. A mi m'agradava sentir les històries dels fets pels quals havien passat, per poder ajudar-los.

Un dia va arribar al centre un nen que es deia Ami i que tenia una història idèntica a la meua. Al llarg del temps, van venir moltes persones a adoptar alguns nens, però no tots tenien la mateixa sort de trobar una família que els pogués oferir un futur ple d'oportunitats. L'Ami n'era un, portava ja gairebé deu anys al centre. El vincle que jo hi tenia era cada vegada més gran i me l'estimava molt. Quan l'Ami estava a punt de complir els divuit anys, vaig decidir adoptar-lo, perquè visqués amb mi.

Fa un parell d'anys vaig conèixer l'Enric, la meua parella. Actualment vivim tots tres en un petit pis al districte de Ciutat Vella i segueixo treballant en el centre de menors. Això em permet, entre d'altres coses, poder pagar els estudis de l'Ami, que estudia Magisteri, el que havia desitjat al llarg de la seva vida.

Fa pocs dies que sento per televisió les terribles notícies que afecten una vegada i una altra el meu país. Això em porta un trist record de la infància i em fa reflexionar sobre els conflictes i les guerres que interessen a certs països i de les quals pretenen treure algun profit. Al mateix temps, hi ha guerres a països pobres que no interessen o queden oblidades.

Desitjo que es faci la pau i que tothom pugui viure tan bé com aquí.

Lidia Rubio Polo

4t ESO A



Il·lustracions: Creació col·lectiva, 4t ESO



Accèssit

Yume

Era una nit freda i el cel estava ennegrit, la pluja colpejava i relliscava per la finestra, només se sentia el vent xiular i els arbres sacsejar-se amb força.

Tothom dormia, però en una habitació només il·luminada per un llum, jeia una noia morena, castanya i bastant baixeta al seu llit, llegint. A moltes persones no els agrada llegir, però a ella la fascinava; sentia que estava dins les històries i cada dia que passava una pàgina s'hi endinsava encara més.

Ja era tard, volia acabar el capítol, estava quasi al final, però la son s'estava fent notar; ara les paraules es veien borroses i les frases es barrejaven les unes amb les altres. Tot es va tornar negre.

La noia hauria continuat dormint si no hagués estat perquè una llum enlluernadora la va despertar.

—Pensava que no despertaries, dormilega. —La noia es va fregar els ulls, intentant veure millor el que parlava. —Qui? Qui ets tu? —va dir amb un filet de veu.

—Ui, perdona, no m'he presentat. Soc en Peter, i tu ets...? —va dir un noi bastant alt, amb el cabell castany. —Soc la Kathy —va dir la noia—. On soc?

—Doncs ets a Yume.

—Yume? —va preguntar la Kathy. Però si fa no res estava a la meua habitació! —Veig que no ets d'aquí... Ara entenc què hi fas a terra, estirada... Deus haver arribat de l'altra banda.

El va mirar, confosa.

—Quina altra banda?

—Saps que fas moltes preguntes, oi?

—va dir en Peter, començant a perdre la paciència—. En tot cas —va continuar—, l'altra banda és d'on tu has vingut.

Aquest és com el món dels somnis, un món imaginari, digues-li com vulguis. Va arronsar les espatlles i li va oferir la mà a la Kathy per ajudar-la a aixecar-se.

—Gràcies, però crec que em puc aixecar jo sola. —Va apartar la mà d'en Peter, mentre feia un bot per aixecar-se.

—Et vull ensenyar una cosa.

—Quina cosa? —va preguntar la noia amb curiositat.

—Si la vols veure m'hauràs de seguir. —I tot seguit va començar a córrer.

—Ei, això no s'hi val! —va cridar la Kathy, corrents darrere el Peter.

En Peter va parar en sec, fent que la Kathy ensopegués amb ell, i van caure tots dos a terra.

—Mira per on vas, Kathy!

—Si no t'haguessis parat... —replacava la noia—. Què em volies ensenyar? —va dir, intentant canviar de tema.

—Ja ho veuràs.

El noi li va tancar els ulls i va començar a caminar.

—No veig això gaire clar —deia, mentre caminava amb desconfiança, guiada pel castany.

—I... hem arribat! —va destapar els ulls de la noia.

La Kathy es va quedar bocabadada amb el paisatge: es veia un llac cristal·lí i al voltant un munt de plantes i flors de tots els colors que es poden imaginar.

—És per a la noia castanya... —No va acabar la frase, ja que uns braços la van agafar per la cintura, per després tirar-la al llac.

—PETER!!! —va cridar ella.

—Què passa? No tenies calor? —va dir el noi, rient.

—No m'ajudaràs a sortir o què?

El castany es va apropar a la Kathy per ajudar-la i en un tancar i obrir d'ulls ja era amb ella al llac.

—Ei! Què et passa? —va dir ell, esquitxant-la.

—Has començat tu! —va dir ella, seguint el joc.

—Touché —només va respondre ell.

Després de molta estona jugant i rient, es van estirar mirant el cel per poder-se assecar.

—Saps? —va dir la noia trencant el silenci, cridant l'atenció del noi, que es va girar per mirar-la.

—Què?

—Mai no havia pensat que m'ho passaria tan bé amb algú que he acabat de conèixer.

—Jo tampoc —va dir ell, trist.

—Què passa? Et veig una mica decaigut...



Il·lustració: Priyanci Parekh, 1r ESO B

El noi només va mirar un altre cop el cel, tot seguit va sospirar.

—T'assembles molt al personatge del llibre que estava llegint... —va dir la castanya, sense apartar els ulls del cel.

—I no et sembla estrany? —li va dir ell, encara trist.

—No, si estic en el món dels somnis és... com podria dir-ho... bastant normal —va riure una mica.

—Si..., et trobaré a faltar. —Una llàgrima li va rodolar per la galta.

—Jo, també, però no et preocupis potser un altre dia torno —el va animar, mentre li eixugava la llàgrima suaument amb la màniga.

—Pots fer una última cosa per mi?

—El que sigui —va respondre ella, molt decidida.

—Em pots abraçar? Però ràpid —va dir ell.

—Per què? —li va preguntar ella.

—Perquè estàs a punt de despertar-te...

Després de dir això últim, es van abraçar i ell va veure com a poc a poc ella s'anava esvainent.

La Kathy va obrir els ulls, els tenia una mica vermells.

«Crec que he plorat», es va dir. Va decidir sortir per aclarir-se una mica pensant en el que havia passat, però sense voler va ensopegar amb ningú.

—Ai! Ho sento molt, no he mirat per on anava.

—Jo tampoc, no et preocupis.

Aquella veu... li sonava, però no sabia de què... Va aixecar el cap, no es creia el que veia.

—Peter? —va dir mentre unes llàgrimes li començaven a rajar dels ulls

—Com saps el meu nom? —va dir ell, estranyat—. Espera, potser... Kathy?

Karen Torres

3r ESO C

Tercera categoria

Il·lustració: Priyanci Parekh, 1r ESO B



1r PREMI

Res ens quedarà pendent

«Era un 27 de desembre a la tarda i, com era habitual, tu estaves estirat al llit i jo asseguda a la butaca del costat, mentre entre tots dos no fèiem res més que repassar de manera ordenada i imaginativa tots els plans que teníem pendents de realitzar.

»—És tard, a la tarda, estic conduint jo perquè per fi ja m'he tret el carnet, estem anant amb el Ford de camí a l'aeroport per veure la posta de sol i com els avions es van enlairant i van aterrant tota l'estona, i que està sonant al cotxe? —imaginava.

»—La nostra llista de reproducció, bonica —vas contestar, convençut, de tants cops que ho havíem repetit.

»—Exacte, estem escoltant la nostra cançó, aquesta en concret. —Em vaig aixecar i et vaig posar els auriculars amb la cançó corresponent.

»Vas tancar els ulls i et vas traslladar al teu món, respiraves de manera tranquil·la, cantaves la cançó molt fluixet i ho estaves sentint tant que una llàgrima va començar a baixar per la teva galta fina. Mentrestant, jo no podia deixar d'admirar-te i d'emocionar-me, en un segon vaig tenir clar que mai esborraria del cap aquella imatge.

»En veure que estaves a punt d'esclatar a plorar, et vas treure de manera ràpida els auriculars i per evitar el moment incòmode vas dir:

»—Petita, explica'm altres situacions que viurem junts.

»—La furgoneta, estem per fi a la furgoneta, aquest cop condueixes tu, jo estic asseguda a la finestra amb la meua germana observant el magnífic paisatge canadenc i estem anant al quart punt de la ruta que estem fent totes quatre juntes. Portem deu dies i encara ens en quedem deu més i ens està agradant encara més del que ens pensàvem... —narrava.

»Vam seguir imaginant i vivint els molts plans que teníem pensats, durant hores tancats en aquella habitació, fins que amb un to sincer i serè em vas dir:

»—M'has fet recordar una cosa que et vull dir abans que marxis o que me'n vagi, i és que sé que, si t'ho dic a tu, faràs el que faci falta per aconseguir-ho.

»—És clar, el que tu diguis, bonic.

»—Has d'apuntar, a la llista de coses a fer, anar a Hawaii, a bussejar per les aigües cristal·lines i observar tots els animals que portem mesos veient als documentals. Per molt que hi aneu totes tres sense mi, m'has de prometre que ho fareu —em vas demanar.

»—T'ho prometo —vaig afirmar, mentre em posava a plorar i em fonia als teus braços.

Així que vaig arribar a casa, els vaig explicar a la mare i a la germana el nostre pròxim pla, molt il·lusionada, i elles, abraçant-me, em van assegurar que ho faríem.

Han passat dos mesos des d'aquella tarda i no hi hagut encara un sol dia que no hagi pensat en com et vas emocionar escoltant aquella cançó, en com et vas sincerar amb mi i em vas demanar que et perdonés per un càstig que m'havies posat quan era petita, i jo no et deixava de repetir que no t'havies de disculpar per res; en com em vaig adonar en una sola tarda de tot el que m'has ensenyat i m'has transmès des de ben petita, com el sentiment que tinc cap a la música o com m'agrada el mar; en com has marcat, ensenyat i cuidat a totes i cadascuna de les persones amb qui has compartit algun moment, i en com m'has demostrat que en cap moment es pot perdre els temps deixant de fer qual-sevol cosa per por, perquè sí, de vida només en tenim una i —per més que a vegades ens sembli massa complicada o injusta o trista— és bonica i se n'ha de gaudir i aprofitar-la al màxim, per a quan estiguem en els nostres últims moments poder dir que hem tingut una vida plena, que estem orgullosos de tot el que hem viscut i que no ens queda res essencial per fer com per no poder marxar en pau.

»Tu, d'una manera molt serena, ens vas poder dir tot això: que estàs orgullós de la vida que has tingut; del que has deixat; d'haver conegut l'amor de la teua vida, que es va convertir en la teua dona; d'haver-la estimat tant; que ella t'estimi amb la mateixa intensitat; de poder haver viscut tot el que has viscut amb ella i d'haver tingut dues filles meravelloses.

»I és que, papa, a mi no em queda res més a dir-te que... que jo estic orgullosa de ser la teua filla, que et prometo que aconseguiré tot el que em proposi, que gaudiré de la vida al màxim, que faré tots els plans que ens van quedar pendents i molt més per tu, per mi, per la germana i la mare; i que t'he estimat, t'estimo i t'estimaré de la manera més pura i intensa que es pot imaginar, perquè el que m'has estimat tu no es pot ni descriure amb paraules», va dir la Cristina plorant, mentre mirava al cel, convençuda que el seu pare encara l'escoltava.

Neus Arnau Pagés

2n BAT B

Il·lustració: Lucas Dòria, 3r ESO C



2n PREMI

El piti

S'encén el piti i encreua una mica els ulls. A ell li fa gràcia mirar-la quan fuma, fa pipades molt llargues i sembla un peixet respirant sota l'aigua. Llavors ella veu que ell riu i acluca els ulls, per després dedicar-li un somriure murri. El sol els toca a la cara, mentre prenen un cafè amb llet al petit balcó de l'edifici del davant i de fons sona l'últim disc dels Manel.

Sembla que s'agraden, fins i tot potser s'estimen. Almenys estan a gust l'un amb l'altre.

Podria ser que d'aquí a uns dies ella, que és una mica més llançada, li digui d'anar a viure junts; i l'altre, emocionat, li contesti que sí. Llavors, decidiran buscar una casa nova, que sigui de tots dos, el començament de la història. Els costarà, però al final trobaran el piset ideal: a l'Eixample, dues habitacions, molta llum, veïns agradables. I, d'aquí a un temps, pensaran a formar una família, amb majúscules; primer adoptaran un gosset o una bestiola per l'estil i, no satisfets, voldran un nadó també, la gran aventura. Vindrà aviat, són joves. Li posaran un nom modernet, una cosa així com Duna o Magí. I quan hagi passat una mica més el temps, en tindran un altre; i al final tres, per què no? Després, quan les criatures creixin una mica, compraran una casa a la Costa Brava, per fer l'esnob; i ja, si tenen nets, aniran a veure'ls allà i els malcriaran tant com puguin. Fins que, un dia, asseguts a la terrassa de cara al mar, només puguin recordar vagament què els ha portat fins on són.

O, simplement, podrien estar prenent un cafè al balcó, mentre ella fuma un piti i ell la mira i riu.

Irene Pijoan Toselli

2n BAT A



Esraa Alonso
Carra Blasi

Joan Jareño
TUTOR



Jordi Alvarez Moreno



Yana Loreto Fritas Olivares



Carla Grau Nebot



Alex Lorenzo Torriente



Lidia Rubio Polo



Saif Ullah



Daneba Ignacia Vidal Rojas



Wael Zerrouk El Kasri



Khady Seck Colomé



Cristian A Saavedra Sánchez



Lidia Rubió Polo



Shayma Sorriet Vilavencio Macías



Daneba Ignacia Vidal Rojas



Wael Zerrouk El Kasri



Khady Seck Colomé



Cristian A Saavedra Sánchez



M. Antonia Ruiz

TUTORA



Keyless Elabbadi Arias Rodríguez



Agelina Cony Freire Barnada



Monica Lozada Pérez



Gerard Graus Pérez



Alex Rega Pérez



Ivet Sotomayor Navarro



Ana Gabriela Velaz Barzazueta



Ja Le Xia



Ruiwei Zhang



Lingfeng Zhuo



Sara Sobri Hernández



Ana Muniente

TUTORA



Selvin Josue Aguilar Vasquez



Lucas Dorra Mateo



Marc Giner Rebolero



Eric Luque Luque



Alba Loré Amigo



Nuria Relancio Ardany



Anna Mirán Pérez Martins



Anna Muniente



Cristina Pérez



Laura Orny



Fernando Lorente



M. Dolores Permann



Juan Carlos Guirrez



Diego Ferrández Gómez



Victor Funes Angulo



Fortuna Asocia Enoma Osayi Emuze



Sergio Lavin del Cornejo Acevedo



Kilian Gonzalez Suarez



Camila Porral Tantalean



Federico Sanchez Mogrovojo



Alvaro William Ruiz Hi



Wenchen Wei



Chiara Algal Rojas Altaro



Alex Rodriguez del Olmo



Lucia Galarzo Montserrat



Joel Garcia Canovas



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Andrés Keyner Daza Zúñiga



Imma Chen



Joel Hierro Prieto



Yangpeng Ni



Miela Valentin Suarez Villa



Valery Toro Sanchez



Justin Alan Soriano Carpio



Gal'ia Miragall Pla



Martha Arana Mendivil Zúñiga



Isis Arlesh Gutiérrez Reyes



Casti Brinzoi Benito



Lluc Carbonell Benito



Luc Carbonell Benito



Luc Carbonell Benito



Luc Carbonell Benito



Fortuna Asocia Enoma Osayi Emuze



Sergio Lavin del Cornejo Acevedo



Kilian Gonzalez Suarez



Camila Porral Tantalean



Federico Sanchez Mogrovojo



Alvaro William Ruiz Hi



Wenchen Wei



Chiara Algal Rojas Altaro



Alex Rodriguez del Olmo



Lucia Galarzo Montserrat



Joel Garcia Canovas



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Andrés Keyner Daza Zúñiga



Imma Chen



Joel Hierro Prieto



Yangpeng Ni



Miela Valentin Suarez Villa



Valery Toro Sanchez



Justin Alan Soriano Carpio



Gal'ia Miragall Pla



Martha Arana Mendivil Zúñiga



Isis Arlesh Gutiérrez Reyes



Casti Brinzoi Benito



Lluc Carbonell Benito



Luc Carbonell Benito



Luc Carbonell Benito



Luc Carbonell Benito



Fortuna Asocia Enoma Osayi Emuze



Sergio Lavin del Cornejo Acevedo



Kilian Gonzalez Suarez



Camila Porral Tantalean



Federico Sanchez Mogrovojo



Alvaro William Ruiz Hi



Wenchen Wei



Chiara Algal Rojas Altaro



Alex Rodriguez del Olmo



Lucia Galarzo Montserrat



Joel Garcia Canovas



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Lucia Galarzo Montserrat



Andrés Keyner Daza Zúñiga



Imma Chen



Joel Hierro Prieto



Yangpeng Ni



Miela Valentin Suarez Villa



Valery Toro Sanchez



Justin Alan Soriano Carpio



Gal'ia Miragall Pla



Martha Arana Mendivil Zúñiga



Isis Arlesh Gutiérrez Reyes



Casti Brinzoi Benito

mega evolució y mew-dos



mega evolució y mew-dos



3r PREMI

Dos quarts de deu

A les nou de la nit, l'estació sempre estava molt fosca, quan la boira s'expandia pels estrets carrers costaners. Res més a fer, tret de tremolar, l'alè calent entelant les ulleres de pasta negra, i esperar.

El Princess Road de dos quarts de deu va arribar just a l'hora. L'Edward va entrar dins el vagó, lluitant per col·locar-se bé la funda de la guitarra penjada al braç dret i la pila de llibres que sostenia vora el pit amb la mà esquerra. Quan va seure —amb sort, a aquella hora acostumava a haver-hi poca gent— va acomodar-se i es va disposar a passar les dues hores de viatge que li quedaven en total calma. Encuriolit, i netejant sense adonar-se'n les ulleres amb la tela de la samarreta, va observar els seus companys de viatge.

A la seva esquerra, uns seients més enllà, hi havia una dona amb el seu fill. La dona, ell suposava que d'uns quaranta i tants anys, tenia un aspecte cansat, amb grans ombres sota els ulls i els cabells canosos i despentinats recollits en un pentinat maldestre. Intentava, de manera insistent, establir una conversa amb el nen del seu costat, i ell la ignorava, la mirada perduda a la finestra gruixuda del vagó, amb gest inquiet. No semblava gaire còmoda. A la seva dreta, hi havia un home gran i corpulent amb les cames obertes, ocupant tota la filera de seients del seu costat. Tenia les celles arrufades mentre llegia al New-Shire Times i possiblement, per l'aspecte que tenia, un article massa avorrit per a qualsevol altre ésser humà. L'Edward va forçar la mirada per intentar llegir algunes de les notícies d'aquell diari; no va funcionar. Després, els ulls de l'Edward van caure en la tercera i última persona d'aquell vagó, que acabava d'entrar. Un noi de la seva edat, amb el cabell color cafè recollit en una cua natural; per tant, tenia la cara descoberta. L'Edward es trobà a si mateix mirant-lo caminar davant seu per seure als seients, els llargs dits decorats amb anells de metall, acariciant un vell llibre parsimoniosament i amb una delicadesa que només estava descrita en els llibres de Jane Austen.

L'Edward té curiositat. Curiositat per una persona, una amb les ungles mossegades i amb un tic a la mà esquerra —tic, perquè no deixa d'obrir-la i tancar-la, i d'acariciar els seus propis dits com si estigués buscant una calma, una tranquil·litat que l'ha deixat sol enmig d'un món que no coneix.

Tenia una mirada concentrada mentre escanejava el llibre, ara sobre la seva falda. Els ulls de l'Edward es van fixar en la tinta que li decorava els dos braços amb dibuixos fins i elegants; un gira-sol, un canari, un vaixell, un ganivet, un cor. Aquesta tinta li desapareixia sota les mànigues de la camisa blava que portava enrotllades a l'alçada dels bíceps tot i ser mitjans d'octubre. Podia veure més tinta en altres racons visibles; a la clavícula, una petita frase que era incapaç de desxifrar des de la distància, una petita lluna al turmell, una flor d'espígol sobre l'os dels malucs quan s'acomodava sobre el seient de plàstic. Va apartar la mirada ràpidament quan el noi el mirà a ell, somrient, un lleuger rubor a les galtes. Li va costar decidir si conversar amb ell o no. Evitava mirar-lo. Per vergonya, per intimidació, per semblar interessant. Tenia, aproximadament, una hora i mitja de viatge i el noi de la tinta li semblava suficientment entretingut per fer més ràpid el viatge.

Quan finalment va decidir-se, unes quatre parades més tard, i es va autoconvèncer que no hi perdria absolutament res, el noi va aixecar-se abruptament mirant el rellotge del canell i va baixar del vagó sense mirar enrere.

L'Edward, als seus peus, va trobar una targeta:

Truca'm xx

Xènia Gisbert Abellan

2n BAT B

Accèssit

El tren

«La vida és com un tren en marxa. A vegades s'atura, i d'altres, accelera. Tot i això, l'única cosa per què t'has de preocupar és per estar ben acompanyada, sense que importi la foscor que envolti el tren.»

La seva mare li havia dit aquesta frase moltes vegades. Infinites. Ella sempre havia ignorat aquesta metàfora, i simplement es dedicava a escoltar la seva mare i posar els ulls en blanc mentre ella li parlava sobre la importància d'estar rodejada per gent que et fa sentir estimada. No obstant això, tan bon punt va créixer, va començar a pensar en aquella metàfora més del que li hauria agradat admetre. Per molt absurd que sonés, va pensar en el seu significat. En el color del seu tren, en les persones que estarien assegudes allà, i en les que ja no hi estarien. Al final, va arribar a una conclusió: pel seu vagó —per sort o per desgràcia— havien passat diferents tipus de persones. En concret, tres. Ella les anomenava persones eternes, de viatge i de peatge. Les persones eternes eren aquelles que tenien el privilegi d'estar al seu vagó (o més ben dit, que ella tenia el privilegi de tenir al seu vagó) i no només dins del mateix espai, sinó també als seients més propers del seu. D'aquestes n'hi havia poques, i ella les comptava amb els dits d'una mà. Els amics de tota la vida amb qui pots parlar de qualsevol cosa, o la família, en alguns casos determinats. Les persones viatge eren aquelles que ens acompanyen durant un cert període de temps que pot ser curt o llarg, per després desaparèixer de la nostra vida. Ens podran semblar banals, però són més importants del que semblen: ens ensenyen una lliçó o ens agafen la mà perquè tinguem força en el moment en què veiem que el tren està reduint la velocitat, quan tenim por que s'aturi i de quedar-nos estancats. En definitiva, són aquells amics amb qui vam tenir bona relació o que ens van ensenyar moltes coses, i no obstant això, ara ja no estan al nostre vagó i els recordem amb amor i afecte. Finalment, però no menys important, les persones peatge. Sí, aquells amics, coneguts o persones amb les quals creiem que estariem per sempre, però al final ens han acabat ensenyant una lliçó. Ens preguntarem, doncs: quina diferència hi ha entre aquestes i les persones viatge? Una de ben gran. Les persones peatge són aquelles que ens han fet mal i, no obstant això, han marcat el nostre camí. Ens han ensenyat que no ens mereixem aquella relació (d'amistat o d'amor) a la nostra vida, que mereixem més. Aquestes persones són tan importants com qualsevol altra perquè, tot i que ens han fet mal, també ens han ensenyat a mantenir el vagó buit de persones com elles.

Ara, aquesta metàfora ens semblarà completament lògica.

Mew-dos



Il·lustracions: Zirui Jiang, 1r ESO B

Fins i tot, estarem pensant quin tipus de persona abunda al nostre vagó. Malgrat això, la Kiara va trigar molt de temps a adonar-se'n. Va haver-hi tres successos que van fer que obrís els ulls i comencés a fixar-se en les persones del vagó. El primer, la mort de la seva àvia. El segon, la traïció d'una persona molt propera a ella, una persona que considerava la seva germana. I el tercer, una relació tòxica que la va apagar durant quasi dos anys.

Recordava a la perfecció el dia en què aquesta va acabar: estava plorant a la seva habitació i la seva mare va entrar i va dir-li una frase, tretze paraules, que li van canviar la vida: «Potser hauries de deixar d'il·luminar els vagons dels altres i preocupar-te pel teu».

Va trigar dues setmanes a esbrinar a què es referia la seva mare. Les dues pitjors setmanes de la seva vida, plenes de fosc, dolor i llàgrimes. Tanmateix, la frase de la seva mare va tenir els seus fruits. I és que després d'un temps va deixar d'anteposar les altres persones a ella quasi de manera sistemàtica. Va eliminar les persones peatge del seu vagó, va aprendre a deixar anar aquelles persones viatge i a mantenir-se al costat d'aquelles persones que la feien sentir bé o, més ben dit, les persones eternes. En poc temps, el seu vagó va passar de tenir un aspecte gris, fosc i amb molts entrebancs a ser un vagó il·luminat, amb una velocitat constant i on l'única cosa que se sentia eren riallades, i els somriures es veien reflectits a cadascuna de les finestretes.

A la vida ens trobarem amb molts entrebancs: potser el nostre tren canviarà de camí, potser es parará o, fins i tot, pot ser que hi hagi períodes on el nostre vagó es torni molt fosc durant un cert temps.

De fet, sense anar-nos-en gaire lluny, aquest últim any ha estat un d'aquests períodes durs. És cert que a tothom l'ha afectat de forma diferent, però tots estarem d'acord en el fet que no ha estat un any fàcil. Potser hem perdut un amic, un familiar, o simplement aquesta sensació d'incertesa ens angosta. No obstant això, per molt estúpid que ens sembli, és important rodejar-nos de gent que ens faci sentir estimades i importants. I així tenir un tren ple de somriures i sense aquelles persones que no ens fan cap bé.

I el teu vagó, com és?

Marta Díaz Luna

2n BAT B

Primera categoría

Il·lustració: Ethan Alcolea Hijano, 1r ESO A



Próxima estación: Escocia

Era el verano del 2020. Estaba con mis padres en Escocia haciendo un trekking desde Glasgow hasta Fort Williams. El clima era frío y, sin embargo, agradable. Una suave brisa que llegaba del norte chocaba con nuestras caras y una fina lluvia caía encima de nuestros impermeables. La vegetación era variada: había landa, robles... El camino era largo, pero el paisaje era muy bonito. Para llegar hasta Fort Williams teníamos que parar cada día en un camping diferente o en un refugio. Acampamos en muchos sitios: Milngavie, Drymen, Rowardennan y por último Inverarnan; ya solo nos quedaban Tyndrum, Bridge of Orchy (que era un refugio) y después ya llegaríamos a Fort Williams, nuestro destino.

Conocimos a gente maleducada, pero a pesar de ello nos hicimos amigos de mucha gente que hacía la misma ruta que nosotros y, para divertirnos, mi familia y yo les pusimos apodos. Conocimos a «Los Pedorros de Liverpool», y el nombre es debido a que eran de Liverpool y una vez dormimos juntos en un pequeño refugio. Mientras dormíamos escuchamos pedos que sonaban como truenos. También conocimos a «Los Perezosos», que eran dos jóvenes que andaban muy lentamente, ya que mi familia y yo llegábamos al camping temprano y los perezosos llegaban cuatro horas después... Otros amigos fueron «Los Cachas», un hombre y una mujer que estaban muy fuertes y tenían unos músculos muy voluminosos. «Los Galos», estos sí que eran un poco maleducados y los llamamos así simplemente porque eran franceses. Y por último conocimos a «Los Abuelos», solo porque eran dos personas mayores muy simpáticas.

A la mañana siguiente de dormir en Inverarnan, recogimos las tiendas de campaña y las mochilas y nos pusimos a caminar; teníamos que llegar a Tyndrum. Aquel día era más caluroso y estábamos más cansados. Las horas pasaban y cada vez, al menos yo, me cansaba más. Me senté para descansar y me di cuenta de que me había sentado encima de una piedra de forma rectangular y de que encima de la piedra ¡estaba grabada la espada del rey Arturo! De repente oí un zumbido y cada vez lo oía de más cerca. Me quedé encantado mirando la espada, acerqué la mano para tocarla y la toqué, así, sin más.

No sabía dónde estaba, ni siquiera sabía quién era. Me encontraba en un combate de espadas y estaba empuñando la espada del rey Arturo. Me volví y vi a la persona con quien estaba luchando, que venía hacia mí con la espada en

lo alto, para clavármela en la cabeza. Me quedé paralizado, no sabía cómo había llegado allí. ¡Ni siquiera sabía manejar una espada! Sin saber cómo, levanté el escudo que tenía para protegerme y le clavé en el estómago mi espada, que le atravesó todo el cuerpo. La gente que había alrededor gritó y aplaudió de alegría. Yo, la verdad es que no tenía ni idea de lo que estaba pasando, o igual sí, ¡igual había viajado al pasado, a la Edad Media! Lo único que tenía que hacer era salir de ahí de inmediato, pero no podía. Había tanta gente que no podía salir por ningún lado. Me estaba mareando, me ardía la cabeza y no me sostenía en pie, así que me desmayé.

Me desperté en una habitación gigante y entonces lo entendí todo; bueno, en realidad, casi todo. Solo sabía que todo era un sueño, que en realidad sí que era el rey Arturo y estaba viviendo en la edad medieval. Pero lo que no sabía era cómo había llegado a aquel sitio donde estaba andando con una familia a la que no conocía de nada, ni tampoco sabía qué eran los paquetes que llevábamos a la espalda. Todo era tan confuso que se me ocurrió una idea: se me ocurrió ir a ver a mi amigo Merlín.

Se lo expliqué todo, detalle por detalle, y él me escuchó con mucha atención. Al terminar vi a Merlín con una sonrisa de oreja a oreja. Por un momento lo quise estrangular hasta matarlo, pero en seguida entendí que él sabía lo que había pasado. Me miró y me dijo:
—Arturo, lo que has soñado ha sido el futuro, ¡Has visto el futuro!

Y sí, Merlín tenía razón, todo cuadraba a la perfección. Primero creí que al tocar la espada de Arturo había viajado al pasado, pero la realidad es que fue todo lo contrario, había viajado al futuro, en el que compartí unas vacaciones con una familia a la que, por cierto, echo de menos.

Francesc Fresneda

2n ESO A



El superviviente del 1042

Me llamo Manuel González. Soy el único superviviente del vuelo 1042 a Buenos Aires.

Un día como hoy, hace veintitrés años, me disponía a coger un vuelo para ir a ver a mi familia en Argentina. Como cada año, solía ir a verlos por Navidad. Me levanté pronto para ir al aeropuerto. Una vez allí, facturé las maletas con el equipaje y los regalos que les había comprado. Comí algo en la cafetería y no tardaron en llamarnos para subir al avión. Una vez dentro, recuerdo que emplearon casi una hora hasta darnos la salida, tras haber estado revisando el avión. Había comprado revistas, pasatiempos, algunas bolsas de aperitivos y llevaba un par de libros para distraerme durante el viaje. Eran más de doce horas de vuelo y, como no solía dormirme, tenía que buscar la manera de pasar el tiempo y entretenerme.

Faltaba menos de una hora para llegar cuando el piloto nos avisó de que el avión perdía combustible y que iba a realizar un aterrizaje de emergencia. El avión empezó a descender y nos dijeron que permaneciéramos en los asientos con los cinturones abrochados. Yo estaba muy nervioso porque descendíamos a gran velocidad, y cuando miré por la

ventanilla solo vi agua por todas partes. El piloto volvió a dirigirse a nosotros para ordenar que nos pusieramos los chalecos salvavidas que había bajo los asientos. Fue entonces cuando creo que se dio cuenta de que el avión no iba a alcanzar tierra y se precipitaría al mar.

El avión cayó a gran velocidad al océano y en el impacto se partió por la mitad. La parte delantera se hundió en pocos minutos. Tuve suerte de ir sentado en la parte de atrás, por lo que conseguí salvarme. No dejaba de entrar agua y antes de salir intenté buscar si había algún superviviente. Unas filas de asientos más atrás, oí la voz de un niño que pedía ayuda. Estaba aplastado entre un asiento y una placa de acero que había caído desde el techo. Conseguí liberarlo antes de que todo aquello se inundara. Le pregunté su nombre y me respondió en alemán que se llamaba Markus. Le dije que yo también sabía alemán. Después de abandonar el avión, permanecimos en el agua más de 3 horas, hasta que la corriente nos llevó a una isla frente a la costa. Tuvimos suerte de que también llegaran restos y alguna reserva de comida del avión. Markus tenía una profunda herida en la pierna y había

perdido mucha sangre. Él empeoró rápidamente y yo no pude evitar su muerte. Me había quedado completamente solo.

Al amanecer, lo primero que hice fue escribir la señal S.O.S junto a la playa, usando pequeñas rocas que había junto al mar, para que pudieran verlo desde algún avión si sobrevolaban la zona. La comida no me faltó en esos momentos, y cuatro días después me localizó un avión y mandaron un barco a buscarme. Parece un milagro haber salido con vida de aquel trágico accidente.

Aunque vuelvo a estar con mi familia, recuerdo con tristeza lo sucedido y la pérdida de muchas vidas.

Sergio Rubio

1r ESO A

3r PREMI

William Turker

La historia de William Turker empieza un 19 de enero de 1932.

Su madre ya había pasado por cuatro partos antes del de William. Con los hermanos mayores todo fue bien. Hasta que llegó el quinto parto: todo se complicó. William nació sano, pero la madre de los cinco niños no resistió y falleció.

Pasaban los años y la familia Turker tenía que superar la muerte de la madre. Lo hicieron (bueno, a medias). La familia culpaba a William por lo sucedido trece años atrás. William siempre vivió apartado de todos porque, al fin y al cabo, él también se sentía culpable. William tenía miedo de hacer amigos nuevos, le preocupaba lastimarlos porque pensaba que él llevaba esa maldición encima.

Sus hermanos se apartaban de él, su padre le pegaba y le hacía moratones, y en el instituto lo llamaban el «Diablo». Lloraba todas las noches bajo la sábana, intentando recordar la situación que tanto le perjudicaba la vida: su nacimiento. William no tenía en la memoria nada de lo que había sucedido; fueron sus primeros minutos de vida y, como cualquier humano, no recordaba nada antes de los primeros años. A veces, incluso intentaba recrear la escena con imágenes que había visto de su madre. Tampoco lo conseguía. Era injusto; él deseaba saber lo que había pasado ese día tan trágico, ese día en el que nació, en el que supuestamente se había convertido en un asesino, un diablo. Soltó un grito para desahogarse. Se sintió mejor. Después de unos minutos pudo dormir.

Se acercaba el día de su cumpleaños, que también era el día del fallecimiento de su madre. Él ya sabía lo que pasaría. Era el peor día de todo el año.

A tan solo cinco días de cumplir los catorce, por la noche le pareció oír una voz: no eran sus hermanos, tampoco su padre. No sabía quién era. El niño estaba tan concentrado en adivinar quién era que no se fijó en lo que decía.

A la mañana siguiente se levantó, confuso. No paraba de darle vueltas a lo que había pasado esa noche. Entonces se preguntó: ¿y si era la voz de su madre, que intentaba decirle alguna cosa? Le pareció una auténtica chorrada, pero incluso así fue a preguntarle a su hermana Claire cómo era la voz de su madre. Claire era la única persona del mundo que entendía el sufrimiento de William; ella sabía que no tenía culpa de

nada, pero incluso así se mantenía distante. No obstante, siempre que William la necesitaba, ella hacía todo lo posible por él.

El hermano pequeño entró por la puerta del cuarto de Claire. Ella le preguntó si podía ayudarle y sonrió, pero William no, estaba serio. A Claire se le esfumó la sonrisa de la boca y le repitió: —¿Quieres algo, William? —Necesito que me describas cómo era la voz de mamá. —Sabes que no me gusta hablar de nuestra difunta madre. —Lo sé, pero necesito que me lo digas, por favor, dímelo y te dejaré en paz. —Está bien, pero cuéntame por qué estás aquí.

Tanto William como Claire explicaron lo que querían saber. William lo anotaba todo en su cabeza, recogía datos, y mientras tanto Claire estaba sorprendida por lo que le estaba contando William. Por una parte, costaba creer lo que estaba diciendo y, por otra parte, ella sabía que William no decía mentiras y que no le gustaba hacer bromas. Una vez que William le hubo contado todo a Claire, cogió y se fue. No dijo nada más.

Cayó la noche. William se fue a la cama temprano. Estaba impaciente por saber si esa voz que, por como la había descrito su hermana, parecía la de su madre volvería a aparecer. Así fue. Esta vez William se centró en intentar escuchar lo que el mensaje decía: —William, hijo mío —dijo una voz suave y dulce. —¿Ma, mamá? ¿Eres tú? —Sí, William, soy yo, me alegro de poder hablar contigo por fin. El niño no dijo nada, estaba demasiado sorprendido como para poder hablar. Al fin pudo decir: —Esto es una ilusión, me estoy volviendo loco, es cosa de ser el diablo. —No, William, no —respondió la madre—, estoy aquí de verdad, me estoy comunicando contigo desde el cielo. William empezó a llorar, estaba confuso y sorprendido a la vez. —No tengo mucho tiempo para hablar contigo —dijo la madre—, me alegro de verte. Quería decirte dos cosas: nada de lo sucedido fue culpa tuya, ¿me oyes? Son cosas que pasan, no te culpes, no soporto verte llorar por algo que ni siquiera es culpa tuya. »Una vez dicho esto, tengo que informarte, William, de que hay poder en tu interior... William la interrumpió: —¿Po, poder? ¿Qué dices? Me he vuelto loco del todo.

—William, escúchame, voy en serio, esto no es ninguna broma. Hay poder en tu interior, solo tienes que creerme, tienes que confiar en ti mismo para poder sacarlo. —¿Pero qué dices? No me metas chorradas en la cabeza. —William, te lo digo en serio, no estoy bromeando. Tienes que ir a esta dirección, escucha bien, esto te puede cambiar la vida, pero tienes que estar dispuesto a cualquier cosa. La dirección es 23 Viking, Estados Unidos. —Te olvidas de que tengo trece años. —Usa tu poder. Y la voz dejó de oírse. William no dijo nada. ¿Qué acababa de pasar?

En el fondo William quería ir a ese sitio, dejar atrás esta vida y empezar de cero.

Tras pensárselo mucho, cogió las cosas que más necesitaba y, un día antes de su cumpleaños, se marchó de casa sin decir nada. Pensaba que era lo mejor; al fin y al cabo, a ellos él nunca les había importado.

Emprendió un largo viaje en tren de siete días. Llegó a su destino emocionado, pero preocupado también. Se dispuso a pasar la puerta que tenía frente a sí... No había nadie más que una recepcionista. La recepcionista le miró de arriba a abajo, se limitó a decir «Eres tú» y pulsó un botón. El niño cayó hacia abajo. Estaba desesperado. ¿Qué significaba «eres tú»? ¿Y si había caído en una trampa? No le dio tiempo a seguir pensando e impactó contra el suelo. De repente, había mucha gente. Todos lo miraban sorprendidos, pero William, que sabía mucho sobre miradas, sabía a la perfección que eso era una mirada de aprecio; no era la misma mirada que cuando iba al colegio.

Un niño se le acercó y le dio la mano para ayudarlo a levantarse. De repente, vio como se abría un pasadizo entre la gente y salía un señor de aproximadamente 60 años que caminaba con un trozo de hielo que le salía de la mano. Él le dijo: —Bienvenido a la escuela de magia. —¿Gracias? —Aquí aprenderás a utilizar la magia y harás tareas que solo los magos pueden hacer para ganar recompensas. William se sintió por fin acogido, le daba igual todo, él se sentía feliz. Se le dibujó una cálida sonrisa en la cara.

Judith Domínguez

1r ESO A

Segona categoria

Il·lustració: Giuliana Arce, 1r ESO C



«Ya voy, mamá»

—¡Ya voy, mamá! —chillaba mientras bajaba corriendo por las escaleras.

Podía oler ese exquisito olor a tortillas, así que pude deducir que mi abuela venía de visita. Estuvimos charlando sobre «la gran noticia», la única cosa de la que se hablaba ahora. Había un grupo de bandidos paseándose por el barrio —«se dice que ya han matado a más de cinco personas», me comentó un compañero de clase.

Podía notar el disgusto en las palabras de mi abuela y la cara de preocupación de mi madre al oír semejantes noticias. Pero, pese a tantos disgustos, se tiene que decir que la comida estaba muy buena. Era el plato especial de mi abuela, acompañado con un arroz con una salsa sabrosísima.

Ya se estaba haciendo tarde, eran alrededor de las once y al día siguiente había que madrugar. Mi abuela me dijo: —Nos vemos mañana, hijo mío.

Así que me despedí con un beso bien grande y un abrazo. En el momento en el que cerraron la puerta, mi madre me mandó a la cama, subí de un salto y ella se quedó en el salón.

Empieza un nuevo día con la alarma a las siete de la mañana. Me gustaría quedarme un rato más, pero ya sé cómo acaban las cosas. Se me van medio cerrando los ojos mientras me visto, casi me duermo de pie, pero el chillido de mi madre me acaba de despertar: «¡Vamos, Nico, que llegas tarde!». Ni siquiera eran las siete y media y ya me estaba dando prisa, así que desayuné rápido y marché al colegio.

Cruzando el puente de mi calle me encontré con un festival de luces: eran la policía y la ambulancia, que habían cortado el paso. Me quedé boquiabierto y, como soy curioso, fui a preguntar a alguien: —Disculpe, señor, ¿sabe qué ha pasado aquí?

Se ve que habían encontrado dos cuerpos en medio de la carretera. De momento no tenían nombres de las víctimas, pero los descubrirían dentro de poco.

No quería llegar tarde otra vez, así que, por más que tenía ganas de saber quiénes eran, tenía que seguir mi camino.

Llegué al instituto y solo hablaban de eso: —Seguro que han sido esos bandidos. —No cabe duda, no creo que haya tantos asesinos en este pequeño pueblo.

En medio de la charla entró el profesor de inglés y ahí es donde nos empezamos a aburrir.

A la hora del recreo, mis amigos y yo vimos a un grupo de profesores hablando muy preocupados, hasta había una con la mano en la cabeza. De repente me miraron y uno se acercó a mí.

—Nico, tienes que ir a casa, tu madre te necesita —lo dijo en un tono que no quise ni preguntar lo que había pasado. Salí corriendo sin coger la mochila y me fui directo a casa.

Al llegar había un coche de policía aparcado ante la puerta. Entre y encontré a mi madre tirada en el sofá, llorando. Estaba tan desconsolada que la abracé con todas mis fuerzas, y entre llantos no me pudo decir nada, así que el policía soltó con una voz suave: —Los cuerpos hallados en el puente son vuestros abuelos. Creemos que han sido los bandidos, es la única lógica que puede haber, lo siento mucho.

No podía expresar lo que sentía. Tenía tanta tristeza que no me salían las palabras.

La policía se fue para dejarnos un poco de espacio para acabar de asimilarlo y yo me fui a mi habitación. Estuve recordando el momento en el que había pasado por el puente, no me pude llegar a imaginar que esos eran mis abuelos. Y entre llantos oí un portazo: mi madre salió corriendo de casa hacia el puente, y yo detrás de ella. Chillaba y chillaba, pero no me oía, estaba muy lejos. Llegué a la calle del puente y la vi de pie en el borde. Estaba a punto de tirarse y se oyó: —¡Ya voy, mamá!

Alba Loré Amigó

4r ESO C

2n PREMI

Un recuerdo

Juan nació en un pequeño pueblo de Andalucía. Era el mediano de cinco hermanos y desde muy pequeño tuvo que ayudar a sus padres en las tareas del campo. Trabajar en ello era muy duro y sacrificado. Gracias a su carácter alegre y abierto, se ganó enseguida la confianza de los dueños de las tierras y pasó a estar a su servicio. Le gustaba mucho ir al colegio, pero no siempre podía hacerlo, al tener que ayudar a su familia. Era muy trabajador, lo hacía todo con entusiasmo y pudo completar sus estudios, a pesar de llevar esa vida de sacrificio y dificultades.

Antes de cumplir los 18 años ya sabía que su futuro no estaba allí y marchó a la gran ciudad. Allí pasó por diferentes trabajos, hasta que empezó en la fábrica de una gran empresa. Poco tiempo después conoció a María, su mujer en la actualidad. Llevan casados cuarenta años y han tenido dos hijos.

A lo largo de su vida ha tenido dos grandes aficiones: la pintura y el deporte. Siempre le ha gustado mucho pintar cuadros, primero a su estilo y luego imitando estilos y obras de grandes pintores. Uno de sus favoritos es Van Gogh. Juan llegó a acumular más de cien cuadros y también expuso sus obras en alguna ocasión. Era un artista del caballete, la paleta de colores y los pinceles.

Le encantaba practicar deporte, coger sus zapatillas y salir a correr siempre que podía. Había épocas en que entrenaba casi a diario. Participó en muchas carreras y su especialidad era la media maratón. Llevaba una vida saludable. Siempre parecía ser más joven (aunque ya hubiese perdido su melena hacía más de dos décadas), gracias a su carácter abierto, su espíritu joven y su buena forma física.

Después de más cuarenta años trabajando, hace ya seis años que está jubilado. Siempre había pensado llegar a esa etapa de su vida cuidando a sus nietos. Era muy niño y le hubiese gustado mucho disfrutar de ellos al tener más tiempo, pero no ha podido ser así.

Poco tiempo después empezó a sufrir una pérdida progresiva de memoria. Sus despistes y olvidos eran cada vez más habituales y graves, se desorientaba o llegaba a perderse al salir de casa. No podía ya salir solo a la calle ni tampoco conducir. Todo ello, además, le hizo cambiar el carácter, pues nunca antes se le había visto agresivo y violento. Le hicieron pruebas para ver el alcance de la enfermedad y su posible evolución. Fueron a pedir ayuda a centros especializados. Allí intentaban ayudarle y también preparaban a su familia para explicarles hasta dónde podía llegar la enfermedad.

Cada mañana le llevaban y traían al centro de ayuda, hasta que se vieron incapaces de frenar su comportamiento agresivo y violento. En casa pasaba lo mismo: a veces se entretenía durante horas viendo películas o dibujando, como tanto le había gustado hacer, pero también se enfadaba y se hacía muy difícil la convivencia con él. La medicación que tomaba no era suficiente para mantenerlo controlado. Estuvo durante un mes en otro centro para hacerle pruebas, probar una medicación diferente y ver los resultados. En casa, pusieron ayuda a su mujer, que desde hacía tiempo ya no podía con él. Iba una persona unas horas para atender sus necesidades más básicas. Poco a poco iba necesitando ayuda para todo y la medicación que le daban lo tenía relajado, quieto y casi sin movilidad. Desde hace poco tiempo ha dejado de andar, necesita una silla de ruedas y casi no reconoce ya a nadie.

Finalmente, no ha quedado más remedio que ingresarlo en una residencia, a pesar de que su mujer no quería verse obligada a ello. María y sus hijos acuden a diario a verlo, pero a estos en la mayoría de las ocasiones ya no los conoce. A pesar de eso, van a estar a su lado, aunque sea para que les regale una sonrisa de vez en cuando, porque él sí ha llenado sus vidas de recuerdos.

Lidia Rubio Polo

4^o ESO A

3r PREMI

Con poco, feliz

Vivía en una casa enorme, de tres pisos. Tenía un jardín inmenso donde destacaba una gran piscina. Marga era una persona muy ambiciosa e infeliz.

A veces cogía el autobús e iba a algún parque. Pero no precisamente para jugar a la pelota ni pasear tranquilamente por allí; le gustaba robar cosas que veía por el parque. Robaba juguetes a los niños que correteaban distraídos, pillaba las pertenencias de algunos adultos que daban una vuelta por la zona... Lo más sorprendente es que se quedaba con todo lo que birlaba, a pesar de no usarlo nunca.

Una buena mañana de domingo, su vecina Clara fue a visitarla. Era simpática, alegre y lo que más se le notaba es que era feliz. A diferencia de Marga, Clara era humilde. Vivía en una pequeña y cochambrosa cabaña. No vestía muy arreglada —más bien informal—, calzaba unas pantuflas e iba algo despeinada. Simplemente le traía a su vecina una tarta de zanahoria recién horneada. Estuvieron charlando un largo rato y más tarde se marchó.

Mientras Marga se comía el delicioso pastel de zanahoria, estuvo reflexionando sobre su vecina. Costaba creer que se llevaran tan bien a pesar de lo diferentes que eran. Clara era simplemente feliz con lo poco que tenía: una casa destatada, ropa vieja, suficiente dinero para poder sobrevivir, un trabajo algo miserable... En cambio, Marga estaba insatisfecha con todo lo que tenía. Su gran casa no era nada más que herencia de sus padres, fue una niña mimada. Compraba ropa únicamente para sentirse más feliz, aunque luego no lo era porque quería más y más ropa.

Marga necesitaba cambiar de vida, por lo que, tras meses de pensar cómo ser feliz, tomó una decisión: le regaló su casa a Clara; la sabría disfrutar más que ella. Marga tomó sus maletas con la ropa que utilizaba y se fue para convertirse en una nueva persona. Se instaló en una casita de campo donde cuidó animales. Allí descubrió que su pasión eran la ganadería y la agricultura.

Ahora es feliz en esa granja perdida en algún lugar del mundo.

Sara Rico

3^o ESO C

Tercera categoría



Il·lustracions: Lucas Dòria, 3r ESO C

Por qué

«Escribe», le había dicho ella desde bien pequeña. Casi desde que tenía uso de razón.

Relacionaba su persona con escribir y quizá por eso mismo no había tocado ninguno de sus cuadernos desde hacía semanas. Meses, tal vez. Por primera vez, se había quedado sin palabras. Se había quedado vacía, sin ganas de hablar, sin ganas de sentir.

Las cuatro paredes de color lila pastel de su habitación se habían convertido en su único refugio, un sitio preciado para ella. Los cuadernos, en su peor enemigo, y las fotografías, en su única manera de recordarla, de oír su voz y de ver su sonrisa.

Se quedó mirando fijamente el teléfono. Su teléfono. Era inusual verlo apagado. Hacía semanas que lo había apagado por dos razones: la primera, odiaba los mensajes de lástima. No necesitaba ningún mensaje de alguien compadeciéndose de ella, sino que necesitaba un abrazo, un gesto que le demostrara que estaban a su lado. La segunda razón, pero menos evidente, eran las redes sociales. No podía evitar cabellearse cada vez que veía las imágenes, los vídeos. Cada vez que veía a la gente saliendo de fiesta y pasándose bien no podía evitar tener ganas de lanzar el móvil contra la pared. No lo hacía nunca, por supuesto. Simplemente se preguntaba a sí misma por qué ella.
«Por qué, de todo el mundo, tuve que ser yo.»
»Por qué actúan como si la gente no muriese. Por qué no hacen nada.»

Por qué los días pasaban tan rápido y ella aún seguía estancada en aquel 14 de febrero, como si se tratara de un laberinto sin salida. Pasando por los mismos recuerdos una y otra vez y sintiendo esa sensación de pérdida y vacío por mucho camino que avanzara.

Demasiadas preguntas sin respuestas. Demasiadas emociones incontrolables. Sin querer, miró cada una de las fotografías que tenía pegadas en su pared y sonrió sin poder evitarlo. A pesar de que estaba rota, sonrió con dulzura. Deslizó la vista de manera lenta hasta el cuaderno azul que le había regalado por su último cumpleaños y un debate se

1r PREMI

empezó a formar dentro de su cabeza. Su parte más irracional decía que no podía escribir, que se había quedado sin palabras y que forzarse solo iba a empeorar las cosas. Otra pequeña parte insistió en que debía hacerlo, en que no debía ni pensarlo dos veces, pues escribir siempre había sido como un antídoto para ella. Así que, sin pensarlo dos veces, se levantó y cogió la libreta azul.

Este año ha sido completa y absolutamente surrealista. Ha sido como si se cumplieran todas aquellas cosas que siempre veíamos como imposibles. El no salir de casa durante tres meses. La mascarilla. Un virus que nos hizo temblar de miedo y que, desgraciadamente, rompió familias, amistades y relaciones. El 2020 nos ha quitado muchas cosas a todos, pero tú, sin duda, serás siempre mi peor recuerdo. Este año ha sido un año de llorar, de rabia, pero también ha sido un año de saber quién estaba a mi lado, de crecer y de sanar. 2020, tal vez debería darte las gracias por ayudarme a crecer como persona o, tal vez, debería aplicarme la típica frase cliché que después de la caída siempre te levantas más fuerte, pero lo cierto es que nunca podré perdonarte que te hayas llevado a mi mejor amiga sin más, como si su vida no importara. Como si no tuviera tantas experiencias por vivir aún, como si no fuese nadie. Ha pasado más de un año desde que se fue, y aún sigo igual de rota y perdida, con su recuerdo repitiéndose en mi mente, una y otra vez, como si fuera un puente que no consigo pasar. Atrapada en el mismo hoyo y sin fuerzas para levantarme. Pensando en que no deberíamos haber ido a esa fiesta. Que tal vez, solo tal vez, si nunca hubiéramos pasado por esa discoteca el 14 de febrero, ella seguiría aquí conmigo. Maldito virus y maldito 2020.

María.

Marta Díaz Luna

2n BAT B

2n PREMI



Mundo

Cuando Seth lo conoció por primera vez estaba, muy a su pesar, bastante ebrio. Sus compañeros de comisaría le habían invitado al bar-disco de la esquina y Seth se vio incapaz de decir que no, aunque no tenía realmente ganas. Aún le dolía cada parte de su cuerpo cuando veía a un chico rizado desde lejos, o cuando encontraba una de las pequeñas notas de su chico —«Maldita sea, Seth, ya no es tu chico»— en el bolsillo de su uniforme o una prenda olvidada en la lavadora. Hacía solo dos meses que no se veían y, si Seth hubiera dicho que estaba destrozado, sería un eufemismo; el chico se sentía muerto. Y aunque verse obligado a no verle, y que fuera culpa suya, dolía aún más que las razones por las cuales lo habían dejado. Seth no quería que supieran que estaba con un chico. Tenía miedo, estaba aterrado. Porque, sí, aceptaba que los años ochenta habían sido un gran avance social, pero ¿qué dirían sus compañeros? ¿Y su familia? ¿Y sus amigos? Seth no estaba preparado. Y dolía.

Cuando Seth había sido más joven, nunca había entendido el atractivo de estar con una sola persona el resto de su vida, no podía entender por qué le tendría que gustar atarse, limitarse a una sola persona. Había crecido esperando eso con bastante rapidez, había pasado a querer ese tipo de conexiones con alguien, pero también lo encontró demasiado, demasiado poco realista. Un sueño de cuento de hadas. Sus propios padres ni siquiera habían durado unos pocos años antes de odiarse. Vio cómo la fina línea entre el amor y la animosidad se había roto.

Ahora, sin embargo, con Jack había tenido el tipo de amor y conexión que había pensado que solo existía en sueños fantásticos y mentes ingenuas y demasiado románticas para ser algo saludable. Lo que habían tenido era demasiado y, al mismo tiempo, no lo suficiente. Era jodidamente lo mejor y también absolutamente aterrador. Entendía a las personas que se conformaban con ser mediocres, porque parece que, cuanto más grande y mejor y más importante es lo que das de ti mismo a otra persona, mayor es el riesgo de todo.

Seth está seguro de que Jack es merecedor de todas las reliquias arqueológicas, de todos los monumentos más cuidados del universo. Y se dice que es raro. Pero es lo que siente.

Es solo que Seth realmente cree que Jack tiene el Big Ben en el centro de su pecho cuando se mueve sobre él, con la suficiente maestría como para hacer que su corazón recapitule el gran reloj para que concuerden los latidos de sus corazones. Cree que el Golden Gate está en la curva de su cintura cuando duerme y el sol le acaricia por las mañanas, la Torre Eiffel en el elegante hueso de su nariz cuando la desliza sobre su mandíbula, Times Square en la curva de su cuello —que Seth se pasaba horas llenando de besos de los que solo ellos eran conscientes—, los Alpes marcados en el borde de sus muslos extendidos en sus caderas, el Coliseo en los pliegues de sus rizos morenos entre los dedos de Seth las tardes de domingo más perezosas, la Muralla China en la sensual curva de su espalda baja.

Jack tiene Nueva York y Jamaica en su cuerpo, tiene todo Brasil, España, Madagascar, Polonia; el Amazonas en el verde intenso de sus ojos cuando lo mira; todas las islas perfectas y exóticas en su boca cuando sonrío, cómodo y divertido; todas las olas de los mares y plenas tormentas furiosas del mar en las pequeñas arrugas de alegría en sus ojos; tiene el Gran Cañón en sus hoyuelos.

Y lo mejor de todo es que lo ama, de igual manera que Seth a él, y se le debilitan las piernas al pensarlo y tal vez suelte unas lágrimas porque, «que le jodan», está enamorado y no quiere esconderse más.

Da la vuelta y deja a sus amigos ahí. No puede esperar para ver a Jack.

Xènia Gisbert Abellan

2n BAT B

3r PREMI



Il·lustracions: Ingrid Vinuesa Hernández, 1r ESO C

El bombardeo

No me gusta donde vivo.
Mi calle está bien.
Mi casa es donde más segura me siento.
Me falla la mierda de sociedad que hemos construido.

El bombardeo es constante: anuncios rasgando autoestimas, lágrimas que pesan cada vez más, palabras hirientes desgarrando confianzas, imbéciles que se multiplican como piojos. Y es que unas simples palabras pueden causar excesivo daño.
¿Cómo no llegar a creer sus mentiras? Están por todas partes.

Con los constantes comentarios de los más cercanos, las miradas de desazón por parte de desconocidos y los pensamientos propios, es difícil no caer. ¿Cuántas lo habrán conseguido? ¿Habrá alguna que no se sienta mal consigo misma? Muchas veces me pregunto cuántas somos. Alguna debe de tener la cabeza limpia de tantas etiquetas e imposiciones. Mientras tanto, hay que enfrentarse al propio juicio; los pensamientos pueden ser las armas más destructivas.

Cuando nadie mira eres la versión más rota de ti misma. Son las tres de la madrugada, tienes el corazón en la mano y el maquillaje corrido. Inspirar, exhalar. Entonces piensas que solo hay que aguantar un día más, y otro, y otro más. Tranquila, queda poco para que acabe la tortura de día. Métete en la cama y tápate con la manta; cierra los ojos y ajusta tu respiración a la mía.

Hay que empezar a confiar más en una misma para poder sobrellevar todo lo que se nos venga encima. Párate un momento a mirarlo todo del revés, pues igual que puedes matar con un par de palabras, también puedes ayudar en el proceso de sanación de otros. Así que sal al mundo a ayudar a la gente y no a destruirla.

Judith Díez Alemany

2n BAT A

Accèssit

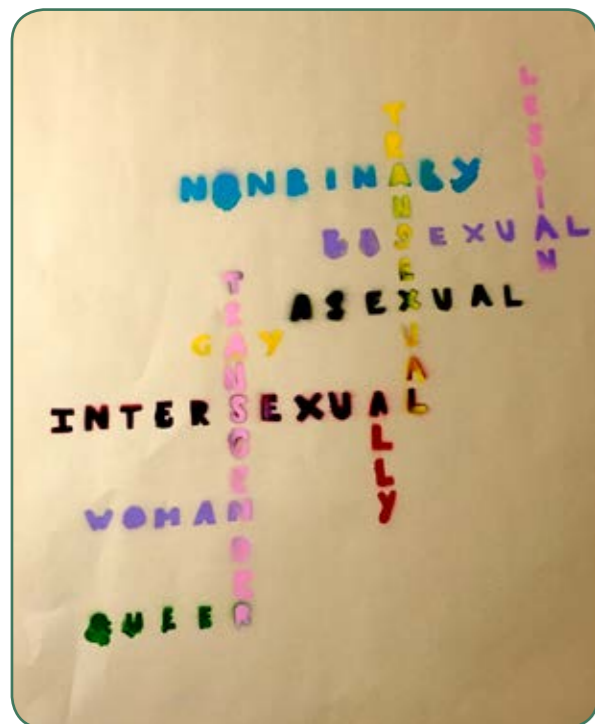
No paro de crecer...

Igual que cuando era una niña me quedaban pequeños mis juguetes y mi ropa favorita, ese chándal con el que tantas tardes había jugado al fútbol, mi mágico ratoncito Pérez, ahora, ya de adolescente, se me van quedando pequeñas algunas cosas, gente, amigos, lugares... A veces me pregunto por qué alguien o algo que era tan importante y especial el año pasado ya no encaja del mismo modo hoy.

Van cambiando mi cuerpo, mi rostro, mis gustos, mis sentimientos. Las tretas y rabietas que me funcionaban el año pasado, este año ya no funcionan, ya no las necesito porque he crecido, he madurado, he cambiado. Como aquellos juguetes viejos, voy dejando a compañeros, amigos, profesores, escuelas; voy dejando miedos, temores y me visto con nuevas metas y ganas de seguir en el tren que me lleve a disfrutar de unos nuevos compañeros, de un desconocido bachillerato, de muchos exámenes y de interminables días de estudio... Hoy dejaré que los juguetes de años pasados sean lo que fueron, juguetes de años pasados. Los recordaré con mucho cariño por el papel que desempeñaron en mi vida, los guardaré y haré espacio para todos los nuevos, para un mundo que se me empieza a abrir, donde tendré que volar y decidir; porque sí, tengo prisa, prisa por vivir con la intensidad que solo la madurez puede dar, ya no con juguetes. ¿Pero con un libro? Sí, un libro donde la historia prometa, en el que cada capítulo me enganche y me haga vivir la mejor aventura de mi vida, un libro donde el autor sea yo, el libro de mi vida; porque no paro de crecer y eso me gusta.

Laia Luna Mendoza

2n BAT B



Segona categoria

1r PREMI

Spy Fish

There's a fish,
it is a spy, a colourful spy.

He can hear the children's noise,
he can see how the children play,
he can see how the children sleep, cry,
grow up... But when the children
are 18, the spy fish disappears.

He isn't swimming, he isn't flying!

He is hanging up by a rope that's in the roof,
it is an ornament, a beautiful ornament
that makes the children sleep.

Lola Fresneda Ràfols

3r ESO B



Tercera categoria

2n PREMI

The One

Curly hair past her shoulders,
Loop earrings and the same coat.
At times I wish I could be bolder
But I hold back my every thought.

Careless spirit, the brightest smile,
Curious eyes looking into my soul.
I haven't felt like this in a while.
So suddenly, my heart she stole.

She is smart and she is kind.
She is outspoken and she is brave.
She is peculiar and she is shy.
She is more than I could say.

That I like her isn't strange.
How could I not fall in love?
God I wish she felt the same.
I just want to have her close.

But by now I've made peace
with us going separate ways.
Guess she'll forever be
The one that got away.

Verónica Lozada Pérez

2n BAT A



Il·lustracions: Creació col·lectiva,, 4+ ESO

Segona categoria

1r PREMI

My Dad

Breaking your heart can hurt, but have you ever seen your father cry? The only time I saw him cry was with pride, but not for me, for my brother, and that made me very sad. Yes, I was proud of him, but that made me think of all the things that I didn't do well. I wanted to be like my brother, I wanted my dad to be so happy with what I do that he could give me one of his endless hugs. I wanted the world to get to know a person as wonderful as him. Well, you'll understand me. I'll tell you a little bit about the type of person I'm talking about.

My dad is a man who deserves all the best there is. As a child he became very hungry, and had to start working at the age of ten. He worked very hard, and so had to go to high school in the afternoons. Until he had to go to the mili. His father, who sadly died just as he was retiring from work, was also a spectacular man, I was told. He was funny, kind, affectionate, friendly, grateful, charismatic, sweet... He was loved.

My father is also a very athletic person, since he started climbing twenty years ago. He has climbed more mountains than you can imagine. And he also did adventure raids, where most of the time he was in the top three. I wish you knew how much I appreciate him and how much I love him. I have no words to describe it. He's like my lamp genie. When I need him, he's in there. When I don't understand something, he helps me. If something is broken, he fixes it. He knows everything and he knows how to do everything.

For me he's not just a father, he's a hero.

Alba Loré Amigó

4r ESO C

Tercera categoria

Il·lustració: Lester Avila, 1r ESO B



1r PREMI

The Trip

Dear Elle,

It all began when I lost my younger brother in the middle of a forest. Well, first let me introduce myself, I am Rosie, an 18 year-old student who loves having good grades, sports and other good stuff, or this is what the world thinks about me. In fact, I am a depressed teenager who is looking for new adventures and experiences to forget and escape from the true reality. What? Haven't you felt like this once in your life? Maybe I am a bit dramatic, but I know I'm right. Now let's get back to the story.

It was a sunny day, just like I hate, 13th August 2017, to be exact. And my family had the great idea to go on a trip to the mountain, because all of us had had a tough month studying and working. We all agreed on going to that trip. We needed it, so we went. That day I had to wake up at 7:00 a.m. to help my mom make the sandwiches and pack everything and we left at 9:30 a.m. to be able to enjoy the whole day. We went by car, so it took us around two hours to arrive. When we got there, we organized everything to make a picnic and, when my young brother and I started playing on the grass, he noticed something far away.

Let me introduce my brother. He is an 11 year-old boy named Nick who lives playing soccer and bothering me, since he is the most annoying human being in the world. Anyway, he started shouting that he had seen something and I had to go along with him to see what that was, not because I wanted to, but because I was bored and there wasn't range on my phone. We started walking, I was just following him to check that nothing was happening to him, so I didn't know where we were going. Thirty minutes later, I started to get bored, so I played some music to distract myself. I started to think about my own issues and walking behind my brother at the same time.

A few minutes later, when I stopped thinking, I realized that my brother wasn't next to me anymore. I couldn't feel my feet and I turned pale. I started looking for him among the woods, up and down, but I couldn't find him. I was hysterical to find him. One hour later, I hadn't got any results. At that moment I was just thinking about how I was going to tell my mom that I had lost my brother in the middle of the forest. I was terrified! That was one of the most difficult things I have ever done in my life, but I had to.

That happened three years ago and I am supposed to feel bad about it, but I don't, because he is not lost, he is living with me in an apartment located in London. The police haven't found him yet and I don't regret it. We just wanted to take revenge on our parents for something worse they had done to my other brother Joe the previous summer. I am not telling them anything till Joe appears. Ah! And the first story that I explained to you is the same story I explained to the police and to everyone. So don't tell anyone about this.

Kisses.
Your best friend,
Rosie

2n BAT B

Salma Elouahhabi Elhoussaini

Segona categoria

Tercera categoria

1r PREMI

Notre premier jour au lycée Joan Fuster

Le premier jour au lycée Joan Fuster j'étais très heureuse. J'ai de très bons souvenirs, j'étais nerveuse mais j'étais aussi impatiente. Cela signifiait un grand changement mais j'étais préparée, inquiète mais heureuse. J'allais rencontrer de nouvelles personnes mais j'allais aussi me séparer de mes anciens amis. J'avais onze ans quand je suis entrée au collège.

Ce jour-là, nous sommes tous allés dans une pièce où nous nous sommes assis. Puis nous sommes allés dans notre classe. Nous nous sommes alors assis par couples et en suivant l'ordre de la liste.

À la fin de cette journée, je connaissais déjà beaucoup de monde et je me sentais à l'aise au collège. Je ne me sentais plus nerveuse mais très heureuse.

Lucía Núñez Alarcón

4t CESO

2n PREMI

Je me souviens du jour avant de commencer le collège. J'étais très heureuse, mais aussi heureuse pour cette nouvelle étape.

Ce jour-là, nous avons fait du gymkhana. Premièrement, les professeurs nous ont amené chacun avec lui dans notre classe. Plus tard nous sommes allés dans la cour et ils nous ont divisés en groupes, en fonction de notre mois d'anniversaire, et nous avons commencé à nous promener dans le collège en faisant un jeu de devinettes. Cette journée a été passionnante et nous ne l'oublierons pas.

Lu Yao Chen

4t ESO B

1r PREMI

LETTRE D'ADIEU Au revoir les copines et les copains!

Bonjour à tous,

Quand je suis entrée dans ce lycée j'ai eu un bon pressentiment. Et ce pressentiment est devenu réalité, parce que j'ai passé des années incroyables ici. Durant cette période, il y a eu des moments durs et difficiles, surtout dans les dernières années: le stress a été l'émotion la plus répandue parmi mes copines et copains, mais je peux dire que, même si nous avons eu beaucoup de devoirs, les rires n'ont jamais manqué dans notre classe.

Cependant, les premières années ont été les meilleures. Nous n'étions pas inquiets et les voyages de fin de cours ont été très amusants. Je me souviens surtout de deux de ces expériences: l'échange aux Pays-Bas et le voyage en Andorre. L'échange au Pays-Bas, à Nimègue, a été une des meilleures expériences de ma vie. Là j'ai pu découvrir une nouvelle culture et ça m'a semblé très intéressant.

J'ai aussi beaucoup aimé notre voyage en Andorre. Ce lieu aura une place spéciale dans mon cœur car j'ai passé quatre jours inoubliables avec mes amis. Comme je l'ai déjà dit, cette dernière année n'a pas été la meilleure, mais elle a été de toute façon un cours incroyable avec tous mes copains et, pour ça, je vous en suis très reconnaissante.

À tous mes copains et copines, j'espère que vous entrez dans les études que vous avez choisies et je vous souhaite du succès dans tous vos projets.

À tous mes professeurs, merci de m'avoir enseigné beaucoup de choses, même si parfois nous ne nous sommes pas entendus.

À toutes les personnes qui m'ont accompagné dans cette étape de ma vie, merci pour avoir toujours été avec moi dans les années les plus amusantes de ma vie.

J'espère que tout vous ira bien et qu'on se rencontrera dans les années suivantes.

Merci à tous et à bientôt!

Marta Díaz Luna

2n BAT B

POESIA CATALANA	2a CATEGORIA (2n i 3r d'ESO)		
	1r premi	Lola Fresneda Ràfols	3r B
	2n premi	Sara Rico	3r C
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
	1r premi	Verónica Lozada Pérez	2n A
	2n premi	Soraya Peralba Martínez	2n B
POESIA CASTELLANA	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
	1r premi	Karen Sofia Torres	3r C
	2n premi	Sara Rico	3r C
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
	1r premi	Guillem Ripoll i Salvador	2n B
	2n premi	Núria Martínez Gálvez	2n B
PROSA CATALANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
	1r premi	Hengzhi Wu	2n B
	2n premi	María Díaz Luna	2n A
	3r premi	Sergio Rubio	1r A
	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
	1r premi	Alba Loré Amigó	4t C
	2n premi	Ainhoa Herreros	3r B
	3r premi	Lidia Rubio Polo	4t A
	Accèssit	Karen Torres	3r C
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
	1r premi	Neus Arnau Pagés	2n B
	2n premi	Irene Pijoan Toselli	2n A
	3r premi	Xènia Gisbert Abellan	2n B
	Accèssit	Marta Díaz Luna	2n B
PROSA CASTELLANA	1a CATEGORIA (1r i 2n d'ESO)		
	1r premi	Francesc Fresneda	2n A
	2n premi	Sergio Rubio	1r A
	3r premi	Judith Domínguez	1r A
	2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
	1r premi	Alba Loré Amigó	4t C
	2n premi	Lidia Rubio Polo	4t A
	3r premi	Sara Rico	3r C
	3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
	1r premi	Marta Díaz Luna	2n B
	2n premi	Xènia Gisbert Abellan	2n B
	3r premi	Judith Díez Alemany	2n A
Accèssit	Laia Luna Mendoza	2n B	

ANGLÈS		
2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
1r premi POESIA	Lola Fresneda Ràfols	3r B
1r premi PROSA	Alba Loré Amigó	4t C
3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
2n premi POESIA	Verónica Lozada Pérez	2n A
1r premi PROSA	Salma Elouahhabi Elhoussaini	2n B
FRANCÈS		
2a CATEGORIA (3r i 4t d'ESO)		
1r premi	Àlex Mata, Itziar Mata, Aina Casals, Martí Barriuso, Martí Batlles	3r
1r premi	Lucía Núñez Alarcón	4t C
2n premi	Ariadna Leal, Laura Troya, Ainhoa Herreros	3r
2n premi	Lu Yao Chen	4t B
3a CATEGORIA (1r i 2n de Batxillerat)		
1r premi	Marta Díaz Luna	2n B



El Fuster. Revista especial Jocs Florals de Sant Jordi, 2021. Curs 2020-2021

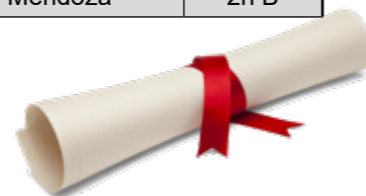
JURAT: Inés Acosta, Gemma Puigdomènech, Joan Figueras, Marta Masana, María Antonia Ruiz, Montserrat Pérez, Asun Miranda, Juan Carlos Gutiérrez, Vanessa Cerqueira, Mar Gil, Elisenda Abad, Ana Muniente, Montserrat Vila.

CONSELL DE REDACCIÓ: Marta Bes, Juan Carlos Gutiérrez, Carina Blasi, Maricel Saball.

REVISIÓ DE TEXTOS: Marta Bes, Juan Carlos Gutiérrez, Antonio López Ballesteros.

PORTADA: Gabriel Nieto Chavarry

DISSENY I MAQUETACIÓ: Maricel Saball.





Il·lustració: xxxxxxx